

313
V TÁBOŘE LVÍCH LIDÍ

1.

Za soumraku vypadala hladina moře jako tekuté olovo. Tu a tam se objevila bublina a rozplynula se ve vzduchu. Panovalo dusné bezvětrí. Daleko na jihu ležel velký ostrov, téměř kontinent, jehož břehy tvořily široké močály.

Slunce nemělo dost síly, aby proniklo hustou vrstvou mraků.

Na Module II nebylo nikdy pořádně světlo.

Ale i na této tiché planetě existoval život.

Seržant Wish Hagard mimoděk zavřel oči, když se obojživelná vozidlo Perliánů vysokou rychlostí ponořilo do moře. Očekávaný náraz se ale

nekonal. Vozidlo, kterým sem Perliáni dopravili své zajatce, se proměnilo v ponorku a tiše klouzalo vodami pramoře.

Hagard otevřel oči a půlkruhovým průzorem vykoukl ven. Nečekal, že něco uvidí, protože když bylo nahoře stále přitímí, musela být tady pod vodou úplná tma. O to překvapenější byl, když spatřil houf obrovských světelných těles, která osvětlovala vodu. Zářila načervenalým svitem a osvětlovala scenérii, která Hagardovi připadala jako sen, proměněný ve skutečnost.

Před ním se rozprostíralo terasovité podvodní město Perliánů.

„Pane!“ zvolal vzrušeně. „Pojďte se podívat!“

Ustoupil stranou, aby udělal místo majoru Holovi Holovi

Mořské dno směrem k pobřeží stoupalo a na těchto přirozených kopcích vystavěli Perliáni své budovy. Jejich kupole byly sestaveny z tisícovek krystalů, zářících ve světle. Mezi budovami Perliáni zřídili zahrady s podvodními rostlinami. Za neviditelnými energetickými štíty se proháněly houfy pestrobarevných ryb. Všude bublaly kyslíkové prameny. Tisíce robotů se staraly o údržbu kupolí a zahrad. Automaty měly oválná těla, z nichž vyrůstalo šest až osm paží. To stačilo, aby zvládly všechny možné práce.

„Je to pohádkově krásné,“ prohlásil nadšeně Overmile.

„Jste dobrý pozorovatel,“ poznamenal Hole střízlivě. „Perliáni mohou dýchat plícemi i žábami. Podle tohoto města lze soudit, že se raději zdržují ve vodě.“

Obojživelná vozidlo ve tvaru mušle zpomalilo a klouzalo parkem k

městu. Hagard náhle zpozoroval několik Perliánů. Vznášeli se v zahradách mezi vodními rostlinami jako akvabely. I když si museli ponorky všimnout, nestarali se o ni. Jejich křehce působící těla se zdála být ve vodě pohyblivější než na souši. Hagard uvažoval, zda bytosti, žijící v tak krásném prostředí, mohou být útočné a zlé. Jasně bylo, že Perliáni měli vytríbené estetické cítění.

Fellmer Lloyd, který již navázal s Perliány myšlenkový kontakt, tvrdil, že se považují za policisty, kteří musí potrestat Mléčnou dráhu za jakýsi přestupek. Jen proto poslali Perliáni do oblasti vlivu Solárního impéria hypnokrystaly.

Hagardovi se to nezdálo. Perliáni byli umělci, těžko v nich mohl vidět policisty.

A přece se zdálo být jisté, že si Perliáni pomocí hypnokrystalů podrobili Generály a učinili z nich vojenské otroky. A připustili, aby na palubě hruš-

kovitých lodí přicházeli nelidským způsobem o život Pozemšťané.

„Rád bych věděl, kam nás chtějí dopravit," řekl major Hole Hole.

„Tady dole žijí vůdcové Perliánů. Řekl bych, že nás chtějí vyslechnout."

Fellmer Lloyd vstal a nejistými kroky přešel k jednomu z průzorů. Oběma rukama se opřel o stěnu a zíral ven do moře.

Hagard tušil, že se telepat snaží zachytit myšlenkové impulsy Perliánů. Lloyd se však ještě zcela nezotavil ze šoku, který ho zasáhl při bojích proti Generálům ve vesmírném přístavu. Jeho parapsychický nadaný mozek byl velmi citlivý.

Po chvíli zavrtěl mutant mlčky hlavou a odvrátil se. Věděl, že životy jeho druhů možná závisí na tom, zda se mu podaří včas odhalit plány Perliánů. Přesto musel být trpělivý. Parapsychické schopnosti se nedaly vynutit. Lloyd potřeboval ještě nějaký čas.

Muži pozorovali, jak se ponorka blíží k velké budově. Jejím cílem byl bezpochyby tunel před kupolí, sloužící jako vodní výpusť. Hagard viděl, jak výpusť právě opouští jiná perliánská ponorka.

Generálové, kteří Pozemšťany hlídali, se chovali klidně.

Nepouštěli zbraně z rukou a jejich pozornost ne-

polevovala, i když teď dovolili, aby Pozemšťané stáli vedle sebe.

Věděli, že jim zajatci nemohou uniknout.

Těsně před výpustí ponorka zůstala stát.

Seržant Wish Hagard se bál, že jsou u cíle příliš brzy. Fellmer

Lloyd, jejich jediná naděje, byl dosud příliš slabý. A desátník Wallen Overmile asi bude také potřebovat ještě nějaký čas, než se s novou situací vypořádá. Zato major Hole Hole se choval věčně jako vždy. Hagard byl přesvědčen, že major buď nezná strach, nebo dovede své emoce velice šikovně skrývat. Hagardův pohled klouzal dál a zastavil se na Mashi Olneyovi. Poručík vypadal vždycky trochu nezdravě, ale byl to pravděpodobně nejinteligentnější člen skupiny. Hagard si myslel, že Olney je spolehlivý, ale těžko odhadnutelný spojenec. Bojoval by, ale neriskoval. Nasadil by život, pokud by si byl jistý, že tím může něco získat. Ale nikdy by asi neudělal nic, co by se mu zdálo nesmyslné. Nebyl ani impulsivní ani vášnivý a měl výsměšný humor, který často zraňoval.

Sebe samého považoval Hagard za přizpůsobivého. Zúčastní se každé akce, kterou Hole Hole nařídí.

„Vrata vypusti se otevírají!“ upozornil Hole.

Seržant pocítil, jak se kovová mušle dala znovu do pohybu. Kolem člunu byla chvíli úplná tma. A pak Hagard viděl, jak se pohybují osvětleným tunelem. Kolem stáli roboti, podstatně se lišící od těch venku. Byli ozbrojení. Stáli nehybně jako sochy, ale zdálo se, že jejich čochám nic neunikne. Tito roboti byli vysocí a štíhlí a trochu se podobali Perliánům. Žádný neměl víc než dvě nohy, ale počtem paží se lišili.

Tunel ústil do velké haly. Vozidlo se zastavilo uprostřed. Hagard si všiml, že jedna strana haly je ohraničena asi deset metrů vysokou a stejně širokou zdí, která byla úplně průhledná. Transparentním materiálem bylo vidět osvětlené moře. Vzadu zahlédl Hagard několik vchodů do dalších místností.

Postranní dveře vozidla se otevřely.

„Předpokládám, že teď budeme muset vystoupit,“ poznamenal Hole. Trochu zvýšil hlas: „Nikdo nebude příkazům Generálů odporovat.“

Vyhnali je z vozidla a poslali ke skleněné stěně.

„Co to má být?“ zabručel Hagard. „Chtějí nám dát příležitost poznat moře?“

Moře teď bylo osvětlené zcela jasně. Vodní rostliny se líně pohybovaly v proudu. Hagard si poprvé uvědomil, do jak zvláštního světa je to dopravili. Životní prostředí Perliánů bylo úplně jiné než jejich, a zdálo se, že neexistuje důvod, aby inteligentní bytosti, žijící

pod vodou, bojovaly proti obyvatelům souše. Ale důvody k válce kupodivu existovaly vždycky, když se setkaly dva národy, i tehdy, když se oblasti jejich zájmů nedotýkaly.

Osvětlenou vodou k nim náhle připlavalo několik Perliánů. Bezpochyby chtěli navázat kontakt se zajatci. Hagarda zajímalo, jak to chtějí udělat. Pozemšťané s sebou neměli translátory a v blízkosti Perliánů neviděl žádná technická zařízení.

Vtom se však objevili Generálové s kontaktními přilbami, ze kterých trčela divoká změť kabelů. Část jich byla pro lidskou hlavu příliš velká, ostatní byly zase malé. Hagard tušil, že helmy byly původně vytvořeny pro Perliány a Generály.

Generálové si problému všimli a nakonec se rozhodli pro větší, per-liánské přilby. Neseděly sice správně, ale aspoň se daly přetáhnout přes hlavu. Hagard se nevzpíral, když mu roboti jednu navlékali, a zatím sledoval, jak jsou Perliáni venku v moři vybavováni podobnými přístroji. Kabely byly rozmotány a jejich konce zastrčeny do otvorů v průhledné stěně. Generálové vzrušeně pobíhali

kolem. Hagard měl pocit, že přesně nevědí, co od nich Perliáni chtějí.

„Nevím, jak to bude fungovat," řekl Hole, „ale nechci, abychom mluvili jeden přes druhého. Nechte mě vést jednání."

Průhledná stěna začala náhle tmavnout a Perliáni vypadali už jen jako stíny. Náhle se na ní objevil nejasný obraz. Zdál se mu něčím povědomý...

„Mléčná dráha!" vydechl Mash Ol-ney. „Ukazují nám Mléčnou dráhu!"

„Jistěže," souhlasil Hole. „Trochu komplikovaný způsob dorozumívání, navíc když nevíme, jak máme obrazy vytvářet my."

„Možná to půjde automaticky," mínil Overmile.

Nikdo neodpověděl.

První obraz zmizel. Místo něj se objevila vesmírná loď podivného tvaru. Kolem lodi se pohybovalo několik postav. Loď explodovala a atomární oblak se rozplynul do všech stran. Na obrazovce se objevilo několik Perliánů. Začali bojovat s ostatními bytostmi. Znovu se ukázala Mléčná dráha. Perliáni cizince zahnali.

„Lloyd měl zřejmě pravdu," konstatoval Hole. „Perliáni se považují za policejní moc, a právě nám demonstrovali, že již dříve zasahovali v oblasti Mléčné dráhy."

Na průhledné stěně se znovu objevili Perliáni. Symbolické obrazy ukazovaly, jak cestovali z planety na planetu, jako by něco hledali. Brzy bylo jasné, že policejní moc je na cestě, aby potrestala nějaký zločin, který se odehrál v Mléčné dráze. Perliáni přitom zřejmě neměli sebemenší pochybnost, že jsou v právu. Hagardo-vi to připomínalo prastaré westerny, v nichž byly hranice mezi dobrem a zlem stejně ostré.

Perliáni ztělesňovali moc, která směla se vši tvrdostí trestat určité zločiny. Přitom se zřejmě mělo jednat o čestný úkol. Z obrazů, které Pozemšťanům ukázali, byla jednoznačně cítit hrdost. Perliáni dávali jasně najevo, že pro své jednání mají morálně nenapadnutelné ospravedlnění.

Hole Hole vyslovil to, na co mysleli všichni.

„Považují nás za zločince," prohlásil. „Přál bych si vědět, co nám vyčítají. Buď jde o omyl, nebo jsme udělali něco, co je podle Perliánů neodpustitelné. Znamená to, že vinno je Solární impérium jako celek. Podle těch obrazů je jasné, že akce Perliánů probíhají už léta, a že jde o trest za něco, co se stalo před pár staletími."

„To by mohlo znamenat, že jsme právě u soudu," řekl Overmile. „Možná nás už odsoudili."

„Ještě jsme se nemohli hájit," namítl Hole. „Doufám, že jeden z těch Perliánů venku je náš obhájce."

Obrazy na stěně byly stále nejasnější. Symbolika jednotlivých událostí Pozemšťanům mnoho neříkala, i když bylo zřejmé, že jde o události z doby před několika sty lety.

Zato poslední obraz byl naléhavě zřetelný.

Pět Pozemšťanů spatřilo na stěně sebe samotné. Objevili se Perliáni a zvedli paže. Hagard viděl, jak projekce jeho těla pomalu bledne.

„Náš rozsudek smrti!" zděsil se Overmile. „Viděl jste to, majore? Odsoudili nás k smrti. Dopustili jsme se zločinu, aniž bychom o tom věděli."

„Mlčte!" nařídil mu Hole ostře.

Žádné další obrazy se neobjevily. Transparentní stěna se vyjasnila a muži opět viděli moře. Perliáni zmizeli a roboti odklízeli kontaktní přílby.

„Jsem zvědavý, jak nás popraví," mínil Olney.

„Žádný strach," ozval se Fellmer Lloyd. „Nemají v úmyslu nás zabít."

Hagard se překvapeně otočil. Mutant našel ztracenou sílu a vstoupil s Perliány do myšlenkového kontaktu.

„Aniž bychom chtěli, poskytlí jsme Perliánům určité informace," vysvětloval Lloyd. „Vědí teď, že v soustavě

Modula jsou dvě velké lodě, jejichž posádky jsou jejich potenciálními nepřáteli. Naši přemožitelé nás chtějí využít, aby tyto lodě našli a zničili."

„Takže nás chtějí donutit, abychom přiměli CREST IV a FRANCISE DRAKEA k přistání," řekl Hole zamračeně.

Lloyd zavrtěl hlavou.

„Generálové nám mají při nejbližší možné příležitosti umožnit útěk. Perliáni předpokládají, že v SJ-28 zamíříme k naší mateřské lodi a oni nás pak budou moci sledovat."

Hagard na okamžik pocítil k Lloydovi silnou nenávist. Myšlenka na útěk by jim pomáhala snášet zajetí. Všichni už se tím v duchu zabývali.

Ale teď zasadil Fellmer Lloyd jejich nadějším smrtící ránu.

Jestliže Perliáni počítají s tím, že uprchnou, nemají jinou možnost, než zůstat na Module II. Dříve nebo později, až Perliánům dojde trpělivost, dostanou Generálové rozkaz zajatce zabít.

Overmile zoufale prohlásil:

„Budeme v SJ-28 dost rychlí, aby nás nemohli sledovat?"

„Jistě, desátníku," řekl měkce Hole Hole.

Hagard pomyslel na čtyři obrovské lodě, čekající venku ve vesmíru. SJ-28 jim uniknout nedokáže...

„Nesmíme se vzdát myšlenky na útěk," prohlásil major. „Musíme ale utéct ve chvíli, kdy s tím Perliáni nebudou počítat. Navíc se nemůžeme vydat ke space jetu. Budeme se muset ukrýt někde na ostrově."

Vtom Hagarda někdo ostře šťouchl do zad. Otočil se a spatřil Generála se zdviženou zbraní. Zajatci měli být odvedeni.

„Mají pro nás připraveno ubytování," vysvětloval Lloyd. „Útěk nám umožní teprve později."

Jeden z Generálů ukázal na dveře vzadu v hale. Muži byli vedeni úzkou, zcela průhlednou chodbou. Zdálo se jim, jako by kráčeli po mořském dně. Chodba vedla parkem a kolem několika budov. Tu a

tam narazila do skla nějaká ryba a zmateně se dala na útěk.

Hagard cítil, že chodba postupně stoupá. Blížili se k hladině. Hagard začínal doufat, že opustí moře. Ale naděje byla marná.

Jejich vězení byla kupolovitá stavba, která se jako bublina vznášela těsně pod povrchem. I zde byla část stěn průhledná. Uprchnout nebylo kam -nejlepší překážkou byly mohutné masy vody.

2.

Čekání se pomalu stávalo mučením.

Ani z Navo sever, ani z Moduly II nepřicházely zprávy.

Perry Rhodan se začínal bát, že ztratil pět mužů, mezi nimi mutanta Fellmera Lloyda, ale nikomu o svých obavách neřekl. Kdyby jako vrchní velitel dal najevo pesimismus, mělo by to na morálku ostatních katastrofální účinky.

Pouze s Atlanem diskutoval Rhodan o možnosti neúspěchu a Arkonidan na něj naléhal, aby se spolu s FRANCISEM DRAKEM vydal na Modulu II a pokusil se navázat spojení se skupinou majora Hola.

Rhodan věděl, že dřív nebo později to bude muset udělat, i když při pohledu na čtyři lodě z OLD MANA na obrazovkách stále ještě váhal. Bylo sporné, jak by dopadla vesmírná bitva s takovými giganty.

Rhodan se neklidně díval na hodinky, znovu a znovu. I když věděl, že sto lodí z Navo sever sem ještě nemohlo dorazit, začínal si lámat hlavu, jestli nadporučík Cal Hirman dosáhl svého cíle. KC-7 se mohlo něco stát...

Vysílačky na FRANCISU DRAKEOVI mlčely. Roi Danton se s ním nepokoušel spojit.

Rhodan si nemyslel, že je Svobodný obchodník uražený. To neodpovídalo Dantonově mentalitě. Spíš nepředpokládal, že by ještě mohl Prvního administrátora přemluvit.

Perry Rhodan začínal pochybovat, zda bylo správné odsoudit Dantona a jeho loď k nečinnosti. Skvěle vybavený FRANCIS DRAKE přece jen představoval nepřehlédnutelnou sílu.

Z úvah ho vytrhl šéf zaměřovačů. Owe Konitzki hlásil, že v posledních několika minutách byla zaznamenána narůstající aktivita nepřátelských lokalizačních přístrojů. Plně automatická zařízení na palubách čtyř lodí z OLD MANA se znovu aktivovala. O několik okamžiků později opustili vesmírní obři dosavadní pozice a začali

kroužit kolem Moduly II.

Citlivé přístroje na palubě CRESTU IV zároveň zachytily z Moduly II hypersignály, očividně určené čtyřem lodím.

Rasto Hims z FRANCISE DRAKEA potvrdil, že na Dantonově lodi byla učiněna stejná pozorování. Atlan v tom spatřoval další důkaz Dan-tónový loajality, Rhodan to však přešel, a zabýval se hlavním problémem.

„Na druhé planetě se něco děje," řekl zamyšleně. „Ta náhlá aktivita čtyř lodí musí něco znamenat."

„Co chceš podniknout?" zeptal se přítele Atlan.

Rhodan pouze bezradně pokrčil rameny. Mohl se pokusit spojit s Holém Holém, bylo však sporné, zda by to k něčemu vedlo. Jediným výsledkem by mohlo být objevení obou pozemských lodí.

Rhodan tušil, že pět mužů z SJ-28 je v nejvyšším nebezpečí. Možná jsou už dokonce mrtví.

Signály z Moduly II utichly. Nic se nedělo, ale přístroje na ultrabitevních lodích dál pracovaly na nejvyšší výkon.

Minuty se nekonečně vlekly.

„Jsme stále ve stejné situaci," řekl Atlan. „Ovšem šance na úspěšný zásah na Module II se snížila, když jsou teď lodě z OLD MANA v pohotovosti."

Rhodan v přítelově hlase rozpoznal lehkou výčitku. Admirál USO se pokoušel Rhodana přemluvit k zásahu. Teď Arkonidan viděl, že útok by byl sebevraždou.

„Brzy budeme mít k dispozici sto lodí," prohlásil Rhodan. „Pak už nám v přistání na Module II nikdo nezabrání."

Perry Rhodan nemohl tušit, že ještě před pozemskými jednotkami dorazí do soustavy Modula úplně jiné lodě.

3.

Ticho v malé kupoli trvalo jen pár okamžiků. Hole Hole ho využil, aby se kolem důkladně porozhlédl.

„Nemyslím si, že tu mají odposlech nebo skryté kamery," prohlásil pak. „Můžeme se pohybovat a hovořit nerušeně. Perliáni nepočítají s tím, že bychom utekli dřív, než nám k tomu dají příležitost."

Major zapnul svůj antigrav a vyletěl ke stropu kupole. Dalo se odtud pozorovat moře. Tady, těsně pod hladinou, plavalo jen málo osvětlovacích těles, ale denní světlo bylo dost jasné, aby ve vodě vytvořilo nazelenalý přísvit.

„Strop je nejvýš pět metrů pod hladinou," odhadoval Hole Hole.

„To je totéž, jako sto nebo tisíc," mínil Fellmer Lloyd. „Jak se chcete dostat z kupole?"

Hole se ušklíbl a vytáhl z kapsy dvě mikrobomby.

„Když jsem při bojích nahoře omdlel, nemohl jsem je už použít, a teď nám ty věcičky mohou být k užitku," řekl.

„Co máte v plánu, pane?" zajímal se Overmile. „Chcete nás vyhodit do vzduchu?"

Než stačil major odpovédět, ozval se Lloyd.

„Prozkoumal jsem obsah vědomí

několika Generálů," řekl. „Mají za úkol připravit náš útěk podle logického plánu. Než se dostaneme z kupole, bude to ještě nějakou dobu trvat. Na tom nezmění nic ani mik-robomby, majore."

„Myslím, že ano," opáčil Mash Olney.

Lloyd, který očividně nehodlal pronikat do myšlenek svých druhů, zkřížil paže na hrudi a zahleděl se na majora se směsí podráždění a obdivu.

„Nebudu souhlasit s ničím, co by mohlo ohrozit životy nás všech, majore," prohlásil. „Nemůžete mi vyčítat, že bych často využíval své právo veta, ale tentokrát vám nemohu nechat volné ruce. Chcete to tu vyhodit do vzduchu a doufáte, že se nám nějak podaří uniknout."

„Tlak vody je tak silný, že nás to všechny rozmačká," ozval se Overmile, který se jen ztěží ovládal.

„Přijde na to, jak velký by byl otvor, kterým by pronikala voda do kupole," řekl Hole Hole. „Udělám ho těsně nad podlahou. Proudící se vodou se pak necháme vynést nahoru. Naše bojové skafandry nám poskytnou určitou ochranu. Počítám s tím, že se voda zastaví těsně pod stropem a my se pak budeme moci ponořit, otvorem se dostaneme ven a vyplaveme na hladinu."

„Poslouchá se to krásně," řekl Fellmer Lloyd. „Co ale uděláme, když bude tlak vody tak silný, že se otvor bleskurychle zvětší a celá kupole se zhroutí?"

„Materiál, který Perliáni používají, to vydrží," tvrdil přesvědčeně Hole Hole.

„Jste si tak jistý, že by jeden řekl, že pracujete pro Perliány jako statik," zabručel Lloyd.

Hole Hole se usmál.

Hagard věděl, že uskutečnění majorova plánu závisí na mutantovi.

A zdar akce závisel na tolika faktorech... Hagard se považoval za slušného plavce. Fellmer Lloyd a Hole Hole se zřejmě dokázali ve vodě pohybovat také dobře. Ale co Olney a Overmile?

Bude mít desátník dost silné nervy, aby doplaval až na hladinu? Když viděl jeho ustrašenou tvář, začal o tom pochybovat.

„Čekáme na vaše rozhodnutí," řekl telepatovi major.

Lloyd pomalu přikývl.

„Tak dobře, majore," řekl nezvučně. „Zkusíme to."

Hole Hole poslal své čtyři druhy k protilehlé stěně.

„První vteřiny budou nejhorší," prohlásil. „Až voda dosáhne určité výšky, uklidní se."

Hagard uchopil Overmila za paži.

„Pojďte, desátníku," řekl. „Musíme na svá místa."

„Ještě něco," dodal major. „Je možné, že otvorem se sem dostanou i jiné věci, než voda. Myslím především na perliánské plovoucí roboty. Kdyby se tak stalo, je na každém z vás, co udělá. Víme toho o perliánských robotech příliš málo."

Major se odpoutal od ostatních a vydal se do středu místnosti.

„Lehnout!" přikázal.

„Raději bych umřel ve stoje," poznamenal Olney, zatímco si lehal vedle Hagarda.

Hole Hole hodil mikrobombu a couvl několik kroků zpět, než se rovněž vrhl na podlahu. Detonace byla tak silná, že se Hagardovi zdálo, jako by mikrobomba explodovala přímo vedle něj. Na okamžik se mu zdálo, že se celá kupole zhroutí.

Pak se ozvalo mohutné hučení, které stále sílilo.

Hagard zdvihl hlavu a ve stejné chvíli ho zasáhly proudící masy vody. Vlna ho snadno zvedla z podlahy a přitiskla ho ke stěně kupole. Tam zůstal viset a lapal po dechu.

Bál se, že bomba vytrhla ve stěně příliš velkou díru. Odněkud se ozývalo sténání a skřípání namáhaného materiálu.

Bože, kupole ze zhroutí! pomyslel si Hagard vyděšeně.

Před ním pěnila a tryskala voda. Zdálo se, že se začíná vařit.

Hagard se přinutil ovládnout a snažil se udržet hlavu nad hladinou. Hole Hole byl těsně za ním. Ztratil přilbu a černé vlasy měl úplně mokré. Fellmer Lloyd klidnými, rychlými tempy mířil do středu kupole. Olneye a Overmila nebylo nikde vidět.

Čím víc vody bylo v kopuli, tím proudila klidněji. Prudkost

prvního nárazu byla ta tam. Voda rychle stoupala a pět mužů s ní.

Hagard uvažoval, jak vysoko voda vystoupá, než ji stlačený vzduch zadrží. Nejspíš jim zůstane k dýchání jen malý prostor. Nejlepší by bylo, kdyby tak dlouho nečekali, ale potopili se už dřív, aby rozdíl v tlaku nebyl příliš velký.

Náhle zhasla stropní lampa. Průhlednými stěnami sice dovnitř pronikalo trochu světla, ale to nestačilo. Pro nezkušené plavce bude tma další překážkou.

„Tady je vaše přilba, pane!“ volal poručík Olney na majora.
„Chytil jsem ji. Divím, se, že se nepotopila.“

Hole si přilbu znovu upevnil.

„Troufáte si potopit se jako první?“ zeptal se Olneye.

„Jistě, pane,“ přisvědčil mladý důstojník. „Navrhuji ale, abychom ještě počkali. Kupole je naplněná teprve do poloviny.“

Hole souhlasil.

Mezitím se vodní hladina uklidnila natolik, že se Hagard mohl položit na záda. Kupolí občas proběhlo zaskřípění. Hagard pokaždé zadržel dech. V přítomí toho moc neviděl.

„Zkuste to teď, poručíku,“ přikázal Hole. „Když se nevrátíte, pošlu za vámi dalšího muže.“

Slyšeli, jak se Mash Olney zhluboka nadechl. Pak se ponořil. Netrvalo dlouho, a byl zpět.

„Tlak proudící vody je ještě moc silný,“ oznámil. „Snad bych prošel, ale okraje otvoru jsou ostré, takže bych se mohl někde zachytit.“

„Je díra dost velká, aby prošel i Hagard?“ chtěl vědět Lloyd

„Zvládne to,“ míní Olney. „Bude ale těžké otvor najít, až se vyrovná tlak. Já jsem sledoval proud.“

Hagardovi se zdálo, že voda teď stoupá pomaleji. Těšil se, až se konečně dostane z téhle teplé břečky, ve které se Perliáni očividně cítili tak dobře.

„Tak, teď to zkusím podruhé,“ oznámil Olney. Tentokrát se nevrátil.

„Teď jste na řadě vy, desátníku,“ řekl Hole.

„Já... já nemůžu, pane,“ vykoktal Overmile. „Nemůžu dolů.“

„Představte si, že plaveme v salátovém oleji,“ poznamenal Hole.
„Pak se vám to třeba povede.“!

Wallen Overmile znásobil své snažení, ale když už se zdálo, že to

dokázal, znovu vyplaval.

„Strašně mě to pálí do očí, pane," stěžoval si.

„Ještě trénujte," doporučil mu Hole chladnokrevně. „Mezitím se můžete ponořit vy, Lloyde."

Mutant zmizel a nevrátil se.

„Zdá se, že to vychází," konstatoval Hole s úlevou. „Teď vy, Hagarde."

„Nechte mě to ještě jednou zkusit, pane," vmísil se Overmile.

„Myslím, že už jsem spolykal tolik vody, že už se nemůžu nepotopit."

Když se ponořil, řekl Hole: „Popla-veme za ním, Hagarde. Možná bude potřebovat pomoc."

Hagard pocítil silný odpor strčit hlavu pod vodu, ale věděl, že mu nic jiného nezbývá. Zamířil směrem, kde tušil otvor. Po chvíli narazil na Over-mila, který se marně pokoušel prodrat ven.

Hagard ho popadl za skafandr, Hole mu pomohl a podařilo se jim protáhnout desátníka otvorem. Venku začal Overmile ihned stoupat k hladině - příliš rychle, jak si Hagard uvědomil.

Hole ho následoval. Hagardovi se zdálo, že mu každou chvíli prasknou plíce. Stálo ho velké přemáhání, aby se nepokusil nadechnout. Ani necítil, jak plave vzhůru.

Pak byl nejednou nad hladinou a lapal po dechu.

Olney a Lloyd už pomocí antigravu opustili vodu a vznášeli se několik metrů nad ním. Hole se staral o Overmila, který ztratil vědomí. Hagard mu chtěl pomoci, ale najednou něco obemklo jeho pravou nohu a neuvěřitelnou silou ho táhlo pod hladinu.

„Majore! Já..." Voda se nad ním zavřela. Pokoušel se zoufale osvobodit ze sevření. Pod sebou spatřil rozmazaném obrys plovoucího robota. Útočník ovinul kolem Hagarda dvě spirálové paže a táhl ho ke dnu. Seržant se bránil ze všech sil. Věděl, že kdyby robotovi přišel na pomoc kolega, bude ztracený. Navíc mu docházel vzduch. Zkroutil se a popadl robota za paže. Zatímco za ně tahal, objevili se Lloyd a Olney a zaútočili na robota. Robot se zarazil. Nevěděl, kterému nepříteli se má věnovat dřív.

Hagard cítil, jak sevření povoluje. Z posledních sil se odrazil a mířil vzhůru. Zmučené plíce do sebe lačně natáhly vzduch.

„Co se stalo?" ptal se Hole, který nemohl pustit Overmila.

„Robot! Olney a Lloyd s ním ještě bojují."

„Rychle! Podržte Overmila!" přikázal Hole.

Na hladině se objevil Mash Olney.

17

„Lloyd uvízl," prohlásil.

Hagard převzal od majora bezvládné Overmillovo tělo a Hole se potopil. Olney se znovu zhluboka nadechl a následoval ho. Přешlo několik vteřin, které se Hagardovi zdály jako minuty. Začínal se bát, že už se žádný z mužů nevynoří, ale pak se jeden po druhém objevili na hladině.

„Setřásli jsme ho," řekl Hole. „Musíme rychle z vody, než přivolá posily."

Wallen Overmile se probral. Vykřikl a začal kolem sebe mlátit.

„Společně ho zvedneme z vody," přikázal major Hagardovi.

Zapnuli antigravy a vznesli se nad hladinu. Ze skafandrů jim crčela voda. Olney a Lloyd letěli pod nimi. Majorovi se podařilo zapnout i Overmilův antigrav, takže jeho transport byl nyní snazší.

Olney zamířil do čela a letěl vstříc břehu ostrovního kontinentu.

„Musíme letět na sever!" křičel Hole Hole.

Olney zpomalil. Vypadal překvapeně.

„Proč na sever, pane?" divil se. „Space jet je přece na přistávací ploše vesmírného přístavu."

„Nemáme šanci se k němu dostat," vysvětloval major. „Perliáni už vědí, že jsme uprchli. Proto musíme na sever."

„Ale tam je průmyslové centrum ostrova, pane," namítl Olney.

„Já vím," opáčil Hole. „Ale také džungle a močály. Myslím, že tam najdeme vhodný úkryt. Tady je to pro nás v téhle chvíli příliš nebezpečné."

„Pusťte mě, seržante," ozval se najednou Overmile. „Můžu už letět sám."

Pět mužů se drželo těsně nad mořskou hladinou. Vzduch byl neuvěřitelně dusný. Události posledních hodin je vyčerpaly. Hagard doufal, že brzy najdou místo, kde si budou moci odpočinout. Navíc potřebovali pitnou vodu. Měli s sebou sice několik potravinových koncentrátů, které utiší nejhorší hlad, ale Hagardovy nateklé rty a vyschlé hrdlo svědčilo o tom, co je naléhavější.

„Myslím, že začíná noc, pane," řekl majorovi. „Měli bychom najít úkryt, dokud se vůbec můžeme orientovat."

„Blížíme se ke břehu," řekl Hole. „Někde tam určitě najdeme jeskyni, kde bude možné strávit noc."

„To si nejsem tak jistý, pane," poznamenal Olney. „Navíc to považuji za nebezpečné. Naši protivníci nás snadno najdou."

Hole neodpověděl a tím bylo rozhodnuto. Mash Olney věděl, že další protesty jsou zbytečné.

„Rekňte nám, kdybyste zachytil myšlenkové impulsy," obrátil se Hole na Fellmera Lloyda. „Možná budeme mít smůlu a přistaneme v oblasti, kde bude plno Generálů."

Moře postupně přecházelo do bažiny, ale rozdíl byl sotva znatelný. Pod nimi byla stále tmavá plocha.

„Obávám se, že musíme letět dál," řekl Hole. „Tady nemůžeme přistát."

Nikdo neodpověděl, ale všichni věděli, že se s každým metrem blíží k oblasti Generálů.

O pár minut později se Olney pokusil o přistání, ale když se zabořil až po lýtku, vzdal to. Teď už byla úplná tma. Muži letěli těsně nad bažinami, z nichž stoupal silný hnilobný zápach.

Náhle se ozval Lloyd: „Overmile zůstal pozadu. Cítím jeho myšlenky. Je asi sto metrů za námi. A je až po stehna v bažině."

„Ten hlupák!" zasyčel Olney. „Proč přistával?"

„Žízeň," vysvětlil Lloyd stručně.

S mutantovou pomocí nešťastného Overmila rychle našli. Trčel už v močálu až po pás.

Hole zaklel.

„Co to vyvádíte, desátníku?" zeptal se ostře. „Nikdo vám nedovolil přistát."

„Stejně už se odsud nikdy nedostaneme," mumlal Overmile. "Je mi jedno, kde umřu."

„Vy naši situaci rozhodně nezlepšujete," prohlásil major přísně, když bezmocného muže vytáhli. „Teď poletíte po mém boku. Až se vrátíme, nechám vás postavit před palubní soud."

„Snad nevěříte tomu, že se vrátíme?" tázal se Overmile.

Hagard neviděl, co se stalo, ale zaslechl plesnutí a desátníkův výkřik.

„Myslím, že teď už je mu líp," prohlásil major.

To však byl omyl, neboť po několika minutách začal Overmile hlasitě sténat bolestí.

„Vypil vodu z bažin," domníval se Olney. „Nebudu se divit, jestli

dostane horečku."

„Nemůžu letět dál," sténal Overmile. „Počkejte na mě."

„Seržante Hagarde, zůstaňte u Overmila. My se zatím podíváme po místu, kde by se dalo přistát," přikázal major.

Hagard popadl desátníka za paži. Overmile se kroutil bolestí. Ostatní tři muži zmizeli ve tmě. Hagard byl příliš vyčerpaný, než aby se kvůli Overmilovi rozčiloval. Cítil, jak se desátník třese, a sevřel ho pevněji.

„Myslím, že jsem se otrávil," řekl Overmile. Znělo to tak bezmocně, až ho Hagardovi bylo skoro líto.

„Nesmysl!" prohlásil. „Za pár minut to bude pryč."

Dotkl se Overmilova čela. Pokrýval ho studený pot.

„Za chvíli bude chladněji," řekl Ha-gard.

„Zatracené planeta!" zakňoural Overmile.

„Našli jsme vhodné místo," volal na ně z dálky major Hole. „Leťte za námi. Fellmer Lloyd už na nás čeká."

Overmile byl příliš slabý, a tak ho Hagard a Olney vzali mezi sebe. Krátce na to uslyšeli mutantův hlas. „Dávejte při přistání pozor," varoval je. „Máme jen několik metrů čtverečních místa. Kolem dokola je bažina."

Půda, na níž přistáli, byla měkká a poddajná, ale stát se na ní dalo. Někde blízko šuměla voda. Overmile klesl k zemi.

„Není to dobré místo," přiznal Hole. „Ale musíme dát Overmilovi příležitost, aby se vzpamatoval."

Desátník není sám, kdo potřebuje odpočinek, pomyslel si Hagard. Byl si jistý, že usne okamžitě, jakmile si lehne.

„Vezmu si první hlídku," nabídl se Hole Hole.

„Ne," odporoval mu Lloyd. „Můžete všichni spát. Můj buněčný aktivátor mi dává dost sil, abych zůstal vzhůru celou noc. Navíc jsem jediný z vás, kdo okamžitě pocítí, kdyby se někdo blížil."

Hole viděl, že mutant má pravdu.

Hagard si lehl, zkrřížil paže za hlavou a zavřel oči. Močál odporně páchl a ozývaly se z něj podivné zvuky. Pokoušel se je ignorovat.

Mash Olney a Hole Hole se uložili vedle něj. Netrvalo dlouho, a Hagard podle pravidelného oddechování poznal, že major usnul.

Po chvíli upadl i seržant do lehké dřímoty, z níž se ale každou chvíli probouzel. Byl zalitý potem a neklidně se převaloval z boku na

bok. Jednou slyšel, že Hole Hole vstal, a tiše hovoří s Fellmerem Lloydem. Nakonec se sen a realita spojily v jedno.

Když je Fellmer Lloyd nakonec vzbudil, cítil se Hagard hůř než večer. Měl ještě větší žízeň a bolela ho hlava. Zabrat mu dávaly i spáleniny na zádech.

„Z dálky jsem zachytil perliánské myšlenkové impulsy," řekl Lloyd. „Zřejmě se sem blíží pátrací člun."

„Myslíte, že nás objevili?" chtěl vědět Olney.

„Nedokážu rozlišit jednotlivé myšlenky," opáčil telepat., Jsou moc daleko."

„Musíme dál," rozhodl Hole. „Tady nemůžeme zůstat. Jakmile se rozední, budou nás Perliáni a Generálové hledat i s letadly."

„Když ale poletíme, lokalizují možná naši energii," nadhodil Olney.

„To si nemyslím," řekl Hole. „Zdroje energie z pevniny jsou tak silné, že přebijí všechno ostatní."

Vzbudili Wallena Overmila, který ze spánku sténal. Ukázalo se, že má horečku. Cítil se ale dost silný na to, aby pokračoval v cestě.

„Poletíme dál k pevnině," rozhodl Hole. „Asi za dvě hodiny se rozední. Víím, že to máte všichni těžké. Jsem si však jistý, že dříve nebo později navážeme spojení s Perrym Rhodanem. CREST IV nám pomůže."

Hagard optimismus svého nadřízeného nesdílel. Věděl, jaká je situace Prvního administrátora v soustavě Modula. Dokud nepřiletí svazek flotily, nebude moci Rhodan nic podniknout.

Když se rozednilo, dostalo se pět mužů k opuštěným budovám. Lloyd nezjistil žádný telepatický kontakt, takže si byli jistí, že Perliáni zchátralé domy už nepoužívají. Některé se už beztak napůl propadly do bažin.

Seržant byl přesvědčený, že Perliáni a Generálové mají dost technických prostředků na to, aby zabránili definitivnímu rozpadu této průmyslové oblasti, ale zřejmě je to

z jakéhosi záhadného důvodu nezajímalo. Snad bylo levnější a jednodušší postavit kus dál nové haly.

Hole se rozhodl přistát na střeše jedné haly.

„Jedná se bezpochyby o zařízení, nezávislé na průmyslové oblasti," mínil Mash Olney, když se vrátil z krátkého průzkumného letu.

„Široko daleko nejsou žádné další domy.“

Hagarda už nezajímalo téměř nic kromě toho, jak najít pitnou vodu. Netrpělivě čekal, až se budou moci podívat dovnitř do haly. Major Hole však na průzkum poslal Olneye a Lloyd. Hagard musel zůstat na místě. Overmile, který se hned po přistání zhroutil, ležel v bezvědomí na zemi a Hole Hole stál na kraji střechy a díval se do tmy.

Hagardův tupý vztek, vyvolaný žízní a únavou, se obrátil proti majorovi. Seržant věděl, že Hole dělá co může, aby je zachránil, ale to nestačilo, aby potlačil stále silnější přání vzepřít se.

„Tři muži najdou víc než dva," řekl hněvivě. „Proč mě nenecháte hledat vodu?"

Hole s odpovědí chvíli čekal, jako by doufal, že se Hagard zatím uklidní.

„Někdo musí zůstat u Overmila," řekl nakonec.

„Nestačí na to jeden?"

„Nemám nic proti tomu, chcete-li vyjádřit svůj názor, seržante," řekl Hole měkce.

„Na mě nemusíte brát ohledy," řekl najednou Overmile. „Leťte oba. Můžu tu počkat.“

„Ne," odmítl Hole. „Jste příliš slabý. Nemohl byste se bránit sám." Asi po hodině se vrátili Olney a Lloyd.

„Generálové všechny haly vyklidili," oznámili nešťastně. „Vodu jsme nenašli.“

Hagard si povzdechl. Znamenalo to, že musí letět dál.

Náhle zaslechli hluk, přicházející ze směru velkých průmyslových oblastí.

„Cítíte cizí myšlenkové impulsy?" obrátil se Hole Hole na Fellmera Lloyd.

„Ne," řekl mutant. „Zní to ale tak, jako by se sem blížilo letadlo.“

Krouží nad námi, pomyslel si Hagard. Pak oblohu rozčísł zlatý paprsek.

„K zemi!" zařval major.

Hagard se přitiskl k betonové střeše, zatímco paprsek propátrával celé okolí: bahno, močál, budovy. Vzduch náhle nevysvětlitelně elektrizoval. Hagard ztěžka dýchal. Skryl si hlavu mezi paže, veden instinktem štvance.

Světlo dosáhlo střechy.

„Jsou to létající roboti!" vykřikl Hole. „Celý houf!"

Wish Hagard se otočil na bok. Nad ním kroužilo několik oválných kovových těles. Byla přes dva metry dlouhá a asi čtyřicet centimetrů široká. Na obou koncích měli roboti silné reflektory. Protože letěli v různých výškách, osvětlovali se navzájem.

Minuty mýjely a roboti stále ještě kroužili nad opuštěnou průmyslovou oblastí.

„Proč nezaútočí?" zeptal se Hagard nervózně.

„Pravděpodobně se jedná jen o pátrací roboty, kteří čekají na bojové jednotky," mínil Olney.

„Poručík může mít pravdu," ozval se Lloyd. „Nemůžeme, tu zůstat."

„Když se pokusíme utéct, poletí roboti za námi," namítl Hole. „nejsme dost rychlí, abychom je setřásli. Navíc bude pro Overmila lepší, když zůstaneme tady."

Hagard vstal. Pokoušel se roboty spočítat. Bylo jich alespoň dvacet. Zatímco je sledoval, začali se vzdalovat od starých hal. Krátce na to reflektory zhasly.

„Stáhli se," řekl Hole překvapeně. „Co to má znamenat?"

„Možná už se blíží bojové jednotky," hádal Overmile.

„Ne," prohlásil Olney „Perliáni se zřejmě domnívají, že se dříve nebo později přece jen pokusíme dostat ke space jetu. Tím bychom vyšli vstříc jejich plánům. Takže vyčkávají a pozorují nás. Když zjistí, že se k lodi nepřibližujeme, nechají nás zničit."

„Souhlasím s poručíkem," řekl Fellmer Lloyd „V každém případě bychom teď měli letět dál, jestli je toho Overmile schopen."

„Půjde to," prohlásil desátník.

„Poletíme směrem do vnitrozemí," rozhodl Hole.

Když se vydali na cestu, začalo pršet. Hagard si sundal přilbu a otočil ji otvorem vzhůru. Doufal, že když déšť zesílí, získá tak trochu pitné vody.

Když se po půl hodině konečně napil, zjistil, že voda je teplá a má nepříjemnou pachut'. Hned ji vyplivl. Déšť byl teď trochu chladnější, ale vzduch byl pořád ještě těžký.

Mezitím se rozjasnilo tak, že bylo možné rozeznat okolí v okruhu padesáti až sta metrů. Půda byla černá a vlhká. Olney, který jednou krátce přistál, se zabořil až po kotníky. Všude se vytvořily velké louže.

Pátrací perliánští roboti se už neukázali. Přesto si byl Hagard jistý, že jsou sledováni. Perliánům už muselo být jasné, že uprchlíci nemíří ke své lodi.

Konečně se z mraků vynořily první budovy větších průmyslových zařízení.

„Zachytil jsem myšlenkové impulzy několika Generálů," ohlásil ostatním Fellmer Lloyd. „Všechno to ale jsou dělníci a neví nic o naší přítomnosti."

Pozemšťané přistáli mezi dvěma dlouhými halami a za skrýš si zvolili zastřešenou přístavbu. Vyčerpanému Wallenu Overmilovi zřídili provizorní lůžko a desátník ihned usnul.

„Tady jsme zatím v bezpečí," řekl Hole. „Já zůstanu u Overmila. Poručíku Olneyi, vy prohledáte nejbližší okolí. Hagarde, vy a Lloyd půjdete hledat vodu. Vy se navíc pokusíte získat další informace o krystalech, Fellmere. Poslouchejte myšlenky Generálů v budovách."

Mutant a Wish Hagard opustili dočasný úkryt. Na konci haly zůstal mutant stát a rozhlížel se.

„Obě tyto haly jsou opuštěné," řekl. Pak ukázal na několik budov na protilehlé straně. „Tam jsou Generálové."

Hagard doufal, že se telepat soustředí pouze na prohlídku opuštěných budov, avšak Fellmer Lloyd se hodlal zjevně dostat do blízkosti Generálů.

„Jedině tak můžeme získat nějaké informace," prohlásil.

„Potřebujeme vodu, pane," upozornil ho Hagard.

„Já vím," řekl Lloyd. „Nemyslete si, že nositelé buněčných aktivátorů zapomněli na potřeby ostatních lidí. Ještě nějakou dobu bych vydržel, ale vy a ostatní potřebujete rychle něco k pití."

Přešli přes prostranství a zastavili se těsně u vysoké věže.

„Počkejte tu!" zašeptal Lloyd. „Na druhé straně věže je vozidlo. Vystupují z něj dva Generálové. Chtějí se vydat do věže na kontrolní obchůzku."

Hagard si zkoušel představit, co se asi děje uvnitř věže.

„Naše předpoklady byly správné," zamumlal Lloyd. „Ve věžích jsou elektrárny s velkými projektory, propojenými s modulátory. Vytváří se tak antipole, vyladěné přesně na frekvenci hypnokrystalů, které zcela neutralizuje jejich hypnosuggestivní vyzařování. Energetickými poli je pokryt celý kontinent. Modulátory pracují

částečně na pětidimenzionální úrovni." Tiše se zasmál. „Není divu, že tu naše lokátory skoro nefungují. Per-liáni tedy mají prostředek, jímž lze vyrušit hypnosugestivní vlastnosti krystalů. Kdyby si naši vědci mohli jednu z těchhle věží důkladně prohlédnout, jistě by brzy dokázali vytvořit podobná antipole."

Lloyd si povzdechl.

„Přál bych si, aby tu s námi byl Tako Kakuta, abychom měli spojení s CRESTEM IV."

Zatímco telepat dál prozkoumával myšlenky Generálů, přihlásila se znovu Hagardova žízeň.

„Tady sotva najdeme něco k pití," prohlásil. „Musíme se dostat do některé haly."

„Máte pravdu," souhlasil Lloyd.

Bok po boku vešli napůl otevřenými dveřmi do jedné z budov. Vevnitř svítilo světlo. V hale stály nejrůznější stroje, mezi nimiž vedl transportní pás.

Někdo ve Velkém Magellanově mračnu, uvažoval Hagard, se rozhodl využít schopnosti původně zcela neškodných krystalů. Protože Perliáni chápou sami sebe jako policejní moc, musí existovat někdo, komu jsou podřízeni.

Občas mysleli plni strachu na takzvanou První kmitací moc. Pro Fellmera Lloyda nebylo snadné sledovat abstraktní myšlenky podivuhodných policistů. Lidským myšlenkám rozuměl mutant snadno, ale vodní bytosti Perliáni měli zcela jinou mentalitu.

Generálové měli bezpochyby pouze podřízené postavení i význam. Hagard se domníval, že se jedná o praobyvatele Magellanova mračna. Perliáni si Generály podrobili pomocí krystalů.

Oba muži prohledali halu, která se příliš nelišila od budov, v nichž se setkali s Generály.

Tři velké ostrovy na Module II sloužily zřejmě jako území určená pro výstavbu průmyslových zařízení. Nebylo pochyb, že Perliáni připravují velkou invazi do galaxie. A nejednalo se podle nich o dobovačnou válku, ale o trestnou výpravu...

Wish Hagard byl stále pevněji přesvědčen o tom, že střetnutí mezi Solárním impériem a Perliány je nedorozumění. Ale jak to Perliánům vysvětlit?

Válka už vypukla. OLD MANA kontrolovaly hypnokrystaly. Obrovský robot znamenal pro Solární flotilu značné nebezpečí.

„Viděli jsme toho už dost," ozval se Lloyd. „Tyhle haly jsou si podobné jako vejce vejci. Voda tu není. Musíme se pokusit zjistit, kde žijí Generálové. Možná tam budeme mít větší štěstí."

Hagard souhlasil. Oči ho pálily, čelo měl v jednom ohni. Přejel si po něm dlaní.

„Bolí vás hlava?" zeptal se Lloyd.

„Nevím," řekl seržant a usklíbl se. Zuby měl skoro hnědé. „Možná mám horečku."

Když vyšli ven, stále ještě pršelo.

Jestli je to opravdu horečka, pomyslel si Hagard, budu ostatním na obtíž jako Wallen Overmile.

Vtom přeletěli nad střechou haly dva roboti a hned nato explodovaly bomby. Tlaková vlna srazila Hagar-da na kolena. Lloyd ležel vedle něj -a před nimi byly dva krátery.

„Rychle do haly!" zařval mutant. „Tu se neodvážím bombardovat!"

Hagard se dal mechanicky do pohybu. Domníval se, že roboti minuli cíl záměrně. Mělo to být varování, aby se k budovám nepřibližovali.

„Nejste zraněný?" zeptal se Lloyd, když se dostali dovnitř.

Seržant zavrtěl hlavou. Zvenku se ozvaly další dva výbuchy.

„Olney?" vyhrkl Hagard.

Mutant pokrčil rameny. „Možná taky Hole a Overmile," řekl.

„Nedokážu teď lokalizovat jejich myšlenky. Generály ta exploze vyděsila. Je těžké v té změti identifikovat impulsy majora a ostatních."

„Tady nemůžeme zůstat, pane," naléhal Hagard. „Musíme zpátky k ostatním a pryč z průmyslové oblasti. Dál na sever je džungle. Možná tam nejdeme úkryt."

Trhl sebou, když zahřmělo.

„To je bouřka," poznamenal Lloyd.

Ukázal na druhý konec haly.

„Půjdeme ven tamtudy," prohlásil. „Tentokrát budeme opatrnější."

I druhé dveře byly otevřené. Mutant opatrně vyhlédl ven.

„Nic nevidím ani neslyším," oznámil pak. „Zkusím to."

Udělal několik kroků. Když se nic nestalo, kývl na Hagarda. Oba muži zapnuli antigravové projektory a letěli těsně podél haly.

„Cítím Olneyovy myšlenky," hlásil Lloyd. „Je taky na cestě zpátky do úkrytu."

Změnili směr, aby se s Olneyem setkali.

„Napadli mě roboti," volal na ně.

„My jsme se s nimi taky seznámili," přiznal Hagard.

Vrátili se zpět k majorovi a Over-milovi. Desátník byl při vědomí. Oči měl však skelné a díval se na své druhy, jako by je viděl poprvé.

„Slyšel jsem výbuchy," řekl Hole ustaraně.

Lloyd několika slovy vylíčil, co se stalo. Major zamyšleně přikývl.

„Perliáni tedy vědí, kde jsme," řekl. „Útok robotů nás má přinutit opustit tuto oblast. Pořád zřejmě čekají, že až budeme v koncích, vrátíme se k jetu."

„Co uděláme?" chtěl vědět Olney. „Nerad bych, aby Perliáni byli ještě netrpělivější."

„Jím!" Holovi se zablýskalo v očích. „Proč tedy Perliánům jejich přání nesplníme?"

„Cože?" vyhrkl Hagard. „Vy se chcete vrátit k jetu, pane?"

„V každém případě bychom měli vzbudit dojem, že se vydáváme k naší lodi," vysvětloval major. „Doufám, že pak na nás Perliáni přestanou útočit."

„Poletíme průmyslovou oblastí?" zeptal se Lloyd.

Hole zavrtěl hlavou.

„Druhou stranou ostrova se táhne džungle. Zkusíme to tam."

„To je velká oklika," namítl Lloyd. „Třeba se Perliánům nebude líbit, že se k cíli blížíme tímto způsobem."

„Bude se jim zdát logické, že neletíme přímo do vesmírného přístavu," odporoval mu Hole.

Stále ještě přšelo. Hagard se postavil na okraj střechy a naslouchal hluku bouře. Náhle si uvědomil, jaká dálka ho dělí od jeho rodné planety. Při pomýšlení na nekonečnou prázdnotu se otrásl. Déšť páchl po amoniaku. Vzduch byl těžký a nebe šedivé. Barvu olova ztrácelo jen tehdy, když ho rozčísł blesk.

Overmile zasténal. Vyráželi.

4.

Přestalo pršet. Náčelník Gabal Al Šarett si sundal koženou bundu a do půl těla nahý stál před svou chatrčí.

Šarett nevěděl, jakým vlastnostem vděčil za to, že ho zvolili náčelníkem. Možná Gurradové prostě poznali, že jedině muž, zatvrzele sledující cíl, může mít v boji proti Perliánům úspěch. V zajateckém táboře žilo jen málo Gurradů, které zajetí nepokořilo.

Odmítali s Perliány jednat. Pravidelně docházelo k úmrtím, protože mnozí zajatci nechtěli pochopit, že jsou Perliánům vydáni na pospas. Roboti uprchlíky nemilosrdně stříleli.

Náčelník odhadoval, že v táboře žije ještě asi 3000 Gurradů, čekajících na transport.

Šarett byl na Gurrada neobvykle vysoký, měřil 174 centimetrů. Měl široká ramena a vypracované svaly. Vlasy mu visely podél tváří a na zádech vytvářily typickou hřívu.

Chatrče Gurradů byly postaveny z ohebného dřeva a listí. Byl to jediný stavební materiál, který měli k dispozici.

Zajatecký tábor pokrýval asi 20 kilometrů čtverečních a tvořil severovýchodní hranici džungle. Na jedné straně k němu přiléhal vesmírný přístav. Při dobré viditelnosti mohli Gurradové tu a tam pozorovat přistávající hruškovité lodě.

Gabal Al Šarett se bahnem před svou chatrčí přebrodlil k plochému stavení na druhé straně cesty, kde žili především mladí Gurradové. Šarett

si postavil chatrč v jejich blízkosti záměrně, protože věděl, že právě oni s největší pravděpodobností vyvolají revoltu. Mladíkům se podařilo propašovat do tábora několik zbraní. Náčelník však věděl, že jich není dost, aby bylo možné překonat strážné roboty všude kolem.

Šarett si rychlým pohybem natáhl koženou bundu. Na prsou měl přišitou nášivku: červený míč, probodnutý šípem. Každý Gurrad, který se účastnil guerillového boje proti Perliánům, nosil tento symbol s velkou hrdostí.

Šarettovo tělo bylo lepkavé potem. Divil se, že se mu podařilo setřást omámení, které mu často celé hodiny bránilo jasně uvažovat.

Zastavil se před stavením mladých bojovníků. Venku leželi dva mladíci.

„Vstaňte!“ vyzval je Šarett ostře. „Pojďte za mnou do chaty!“

Neochotně se pohnuli. Zívali a vzdychali přitom. Šarett je nechal. Gurradové byli hrdí a nepřipustili, aby je někdo k něčemu nutil.

„Co chcete, náčelníku?“ zeptal se jeden z mladíků. „Držet řeč?“

Šarett cítil výsměch, ale ignoroval ho. Byl zvyklý, že na něj útočí ze všech stran.

„Možná nechcete řečnit,“ poznamenal druhý. „Možná s námi chcete bojovat.“

Tentokrát Šarett výzvu přijal. Narovnal se a potřásl hřívou.

„Možná chci bojovat proti vám," řekl klidně a postoupil o krok dopředu.

Mladík se mimoděk stáhl. Šarett se svou tělesnou silou nikdy nechlubil, • ale věděl, že se na ni může spolehnout. Ostatní cítili jeho sebejistotu a tušili, kde ji bere.

„Pojďte se mnou dovnitř," navrhl mladý Gurrad vyhýbavě. „Tam už někoho k souboji najdete."

Gabal Al Šarett potlačil úsměv. Přesně to byla odpověď, s níž počítal.

Vešli do chatrče. Uvnitř byla tma a zatuchlý vzduch. Ve střeše bylo několik děr. Někteří Gurradové spali, jiní se zabývali primitivními hrami.

„Minulou noc se tady u vás málo spalo," začal Šarett bez okolků. „Dovedu si představit, že jste sprádali plány na útěk. Chci být informován o vašich záměrech."

Ticho.

„Možná," pokračoval klidně, „by bylo lepší, kdybyste mi vydali ty zbraně."

Ticho se ještě prohloubilo. Šarett věděl, že musí odpor mladých bojovníků zlomit, nechce-li riskovat životy všech zajatců.

„Pojďte ke mně, Perrahate!" přikázal.

Clan Perrahat byl mluvčím mladých bojovníků. Na ostatní měl velký vliv. Byl malý a hubený, ale neuvěřitelně houževnatý. Platil za nesmiřitelného bojovníka a fanatického zastávce věci Gurradů. Šarett ho neměl rád, i když musel uznat jeho úspěchy.

„Co chcete?" ozval se zezadu nepříjemně vysoký hlas.

„Mluvit s vámi," opáčil Šarett.

„Kvůli tomu nemusím stát před vámi," zaútočil Perrahat. „Řekněte, co chcete."

Šarett náhle pocítil divoký hněv. Únava byla ta tam. Měl zodpovědnost za tento tábor, ale místo, aby ho podporovali, viděli v něm muže jako Perrahat protivníka a intrikovali proti němu.

„Pojďte sem!" opakoval náčelník.

Něco v jeho hlase přimělo mladého Gurrada poslechnout. Konečně se ze tmy vynořila drobně působící postava. Šarett potlačil nechuť a tleskl dlaní o Perrahatovu. Byl to prastarý guerillový pozdrav, který měl vyjadřovat vzájemnou úctu. Šarett se však obával, že ho mladík

chce před ostatními zesměšnit.

„Co chcete, náčelníku?" zeptal se Perrahat znovu.

„Nelíbí se mi, že svoláváte tajné porady," oznámil mu Šarett.

„Nutíme to, abych vám zabavil všechny zbraně."

„Když náčelník nedělá nic, musíme se starat my," prohlásil Clan Per-rahata a v očích se mu divoce zablesklo.

Ostatní souhlasně zabručeli.

„Chcete být náčelníkem, Perraha-te?"

„Když odstoupíte."

„Mohl bych odstoupit," řekl Šarett smířlivě. „Ale vy byste pak přivedl tři tisíce Gurradů do neštěstí."

„Nemůžeme být nešťastnější, než jsme," zaútočil Perrahat. „Na co ještě čekáme? Perliáni nás zotročí nebo zabijí. Možná s vaším souhlasem. Možná vám slíbili život, když nám zabráníte v útěku."

Šarett zkameněl.

„Jen to přiznejte! Co tady ještě chcete? Nikdo vás neposlouchá, Šarett. Jste naším náčelníkem jen podle jména."

„Nikdy nepřipustím, aby muž jako vy rozpoutal nesmyslnou revoltu."

Perrahat se pohrdavě zasmál.

„Jste tvrdohlavý. Důvěřujete pošetilým starcům, kteří jsou vašimi přívrženci?"

„Věřím tomu, že i mladí bojovníci si včas uvědomí, že je vedete do záhuby."

Perrahat pokrčil rameny a chtěl se odvrátit. Šarett ho popadl za rameno.

„Musím vás zbít, abych se dostal ke zbraním? Chcete, aby Gurradové bojovali sami mezi sebou?" zeptal se.

„Ano," zařval Perrahat a skočil na něj.

Útok Šarettova zaskočil, ale rychle se vzpamatoval. Mladík brzy pochopil, že může vyhrát jen rychlostí a špinavými triky, protože náčelník byl silnější než on. Váleli se po podlaze v divokém klubku. Perrahat kousal, kopal a škrábal. Pak se náčelníkovi podařilo uvolnit jednu paži a zasadil protivníkovi pořádnou ránu do hlavy. Než stačil mladý bojovník zareagovat, byl Šarett nahoře. Clan Perrahat se vzdal.

V chatě bylo naprosté ticho.

„Přineste mi zbraně!" přikázal Gabal Al Šarett.

Zřejmě měli pocit, jako by je zmlátil všechny - a věděli, že by to

dokázal. Vybojoval si nový druh autority, ale nebyl na ni hrdý. Čekal jen, až přinesou zbraně, aby mohl odejít.

Postupně se před ním objevily tři menší zbraně.

„To je všechno, náčelníku," řekl někdo.

Gabal Al Šarett se shýbl a sebral je. Když se narovnal, stál za ním Clan Perrahat.

„Víte, jak daleko byste se s tím dostali?" zvolal Šarett vyčítavě.

Perrahat sklonil hlavu.

„Všechny by vás postříleli!" zařval Šarett.

Vyšel z chatrče. Venku hodil paprskomet a dvě pušky do močálu.

Z blízké chaty vyšli dva Gurradové.

„Franter zemřel," řekl jeden.

Franter byl nejstarší velitel v táboře. Nepatřil mezi největší guerillové bojovníky, ale byl jedním z nejspolehlivějších. Nyní byl mrtvý a jeho jméno pouhou legendou.

„V pořádku," řekl Šarett klidně. „Pohřbíme ho vedle ostatních velitelů."

Z původních 3200 obyvatel tábora jich bylo naživu ještě asi 3000. Šarett věděl, že úmrtnost rychle vzroste, protože vlhké klima na planetě Gurrady ničilo. Počítal však s tím, že Perliáni zajatce brzy pošlou na krystalovou planetu, i když mu bylo jasné, že pro ně v podstatě není záchrany. Stále sice doufal, že se nad planetou jednoho dne objeví guerillová

flotila a začne Perliány bombardovat, ale pravděpodobnost takové události byla malá.

Náčelník se vrátil do své chatrče. Venku na něj čekal starý Gurrad s šedými vlasy a pozdravil ho pokývnutím hlavy.

„Slyšel jsem, že jste měl nedorozumění s mladými bojovníky," prohlásil.

„Ano," řekl Šarett stručně.

Starý muž vstal.

„Budete mít ještě víc problémů, náčelníku," prorokoval.

„To je možné," přiznal Gabal Al Šarett. „Ale jsou to moje problémy. Když jsem se stal náčelníkem, nepočítal jsem, že všechno bude tak, jak si teď představuju."

„Franterova smrt všechno změní," prohlásil stařec.

„Co vlastně chcete?" zeptal se Šarett. „Co má moje práce

společného s Franterovou smrtí?"

„Ne tak zhurta, náčelníku. Byl jste Franterův oblíbenec, copak jste to nevěděli? On prosadil vaši volbu proti mínění většiny členů Rady." "

„Co vůbec ode mne chcete?" vyjel na něj Šarett. „Nikdy jsem vás v Radě neviděl."

„Jsem Cowl Lounsar."

„Nikdy jsem to jméno neslyšel."

„A proč byste měl? Držím se v pozadí."

„Tak mi dejte pokoj! Nebojím se vás, ani Rady velitelů."

„Do Rady patří šestnáct velitelů," řekl Lounsar pomalu. „Dvanáct jich je proti vám. Dva nemají žádný názor a pouze dva vás podporují. Dnes večer bude shromáždění."

„Odstoupím, když bude nominován nový náčelník," řekl Šarett po chvíli ticha.

„Nový náčelník nebude."

„Cože?"

„Rada bude tábor řídit sama."

Šarett se zasmál. „Velitelé budou ztrácet čas v neplodných hádkách, místo aby rozhodovali. Dříve nebo později to povede ke vzpouře mladých bojovníků."

„Měl byste mi raději poděkovat, že jsem vás varoval," ušklíbl se Loun-sar.

„Nemyslím, že byste za mnou přišel z dobré vůle," opáčil Šarett.

„To je pravda," přiznal Lounsar, otočil se a zamířil pryč.

5.

Pět mužů, kteří opustili průmyslovou oblast, letělo teď nad volným prostranstvím mezi džunglí a civilizovanou zemí. Seržant Wish Hagard věděl, že má horečku. Jazyk mu ležel v ústech horký a nateklý, jako docela cizí předmět.

„Počkejte!" zvolal náhle Fellmer Lloyd. „Cítím myšlenkové impulsy!"

„Pronásledují nás?" zeptal se major Hole.

Telepat zavrtěl hlavou.

„Impulsy nepřicházejí z průmyslové oblasti," prohlásil. „Myslím, že nejde o Generály ani o Perliány."

„Go to má znamenat?" podivil se major.

„Cítím impulsy mnoha jednotlivých bytostí," vysvětloval Lloyd.

„Musí jich být více než tisíc, a jsou shromážděni na relativně malém

prostoru. Je těžké lokalizovat jednotlivé myšlenky. Pokud nezměníme směr, brzy se s nimi setkáme. Jsou někde mezi džunglí a vesmírným přístavem."

„Měli bychom letět oklikou, pane," navrhl Mash Olney. „Jsme příliš slabí, než abychom mohli s někým bojovat."

„Musíme zjistit, kdo jsou ti neznámí," rozhodl major. „Možná se jedná o protivníky Perliánů. Pak bychom..."

„Ticho!" přerušil ho Lloyd. „Jsou to zajatci, majore! Před námi je zajatecký tábor!"

„Zajatecký tábor? Kdo jsou zajatci?"

„Musíme letět blíž," naléhal Lloyd. „Čím blíž budeme, tím víc toho můžu zjistit."

„Musíme být opatrní," prohlásil major. „Nevíme, kdo jsou obyvatelé tábora a jak se k nám budou chovat."

„Máme si zapnout deflektory, pane?" zeptal se Overmile.

„Ne," rozhodl Hole, „ať nás vidí."

31

Letěli dál a brzy narazili na prvního robota-hlídače. Nebylo jasné, jestli Pozemšťany zaregistroval, rozhodně se o ně nijak nestaral.

Tábor tvořily primitivní chatrče. Zajatci si je nejspíš museli postavit sami. Materiál si obstarali z džungle.

„Přistaneme," řekl Hole. „Nechci přelétat nad táborem. Těžko bychom pak vysvětlovali, že jsme nepřátelé Perliánů."

„Říkají si Gurradové," vysvětloval Fellmer Lloyd. „Jsou konstruktéry hruškovitých lodí. Ovládali Velké Magellanovo mračno, než přišli Perliáni. Generálové byli tenkrát zcela bezvýznamný národ."

Majorův zájem vzrostl.

Co jste ještě zjistil?"

„Vedou guerillový boj proti Perliánům. Když mají příležitost jim uškodit, bleskově zaútočí hruškovitými loděmi. Perliánům se je dosud nepodařilo zneškodnit. Jsou hrdí a vášniví. Kontakt nebude snadný."

Hole Hole ukázal na úzkou uličku mezi chatrčemi.

„Zkusme to tam," řekl.

Po několika minutách chůze spatřil seržant Hagard prvního Gurrada. Měl na sobě úzké kožené kalhoty a holínky až po kolena. V ruce držel koženou bundu. Měl nahou hrud' a nádhernou hřívu.

„Neviděl nás," šeptal Fellmer Lloyd.

„Myslí asi na nějaké shromáždění dnes večer. Jmenuje se

Trenkquort."

„Co teď, pane?" mumlal Olney. „Máme prostě jít k němu a podat mu ruku? Bojím se, že ho napadne, že když jsme se dostali do tábora, jsme určitě spojenci Perliánů."

„Máte pravdu," uznal Hole Hole. „Přesto se musíme pokusit s Gurrady dorozumět. S jejich pomocí se možná dostaneme k jetu a setřeseme Per-liány." Odmlčel se. „Bude lepší, když nepůjdeme najednou. Pojd'te, seržante. Pozdravíme ho spolu."

Hagard se zhluboka nadechl a vyšel za majorem na volné prostranství. Gurrad se rázem zastavil - a pak začal křičet.

Z okolních chatrčí se vyřítili jeho druzi. Hole něco řekl, ale v tom zmatku mu nebylo rozumět. Hagard otočil hlavu a stačil ještě zahlédnout, jak Olneye, Overmila a Lloyda vlečou pryč. Všechno se stalo tak rychle, že neměli čas zareagovat.

Gurradové spoutali Pozemšťany liánami a odnesli je do chaty. Tlačili se kolem nich a pozorovali je. Pak najednou vytvořili uličku. Hagard zdvihl hlavu.

„Myslím, že přichází jejich náčelník," řekl Lloyd.

Dovnitř vešel vysoký Gurrad a prohlížel si zajatce.

Gabal Al Šarett odvrátil od cizinců zrak.

„Kdo je viděl první?" zeptal se.

Přihlásil se mladý Gurrad jménem Trenkquort.

„Nejdřív byli jen dva," vysvětloval, „ale když jsem začal křičet, objevili se další tři. Myslím, že přišli z džungle."

O tom náčelník pochyboval. Neznámí nevypadali, že by byli sto přestát pochod džunglí. Navíc měli na oděvu stopy bahna, jisté znamení toho, že se pohybovali mimo džungli.

Museli přijít z průmyslové oblasti.

To znamená, že jsou možná špiony Perliánů.

Ale k čemu by Perliáni posílali do tábora špehy? Věděli o Gurradech dávno všechno.

Šarett soustředěně přemýšlel. Možná cizinci přišli v pravou chvíli. Když bude chytrý, může je použít proti Radě velitelů. Starci se ho neodvážejí sesadit v tak napjaté situaci.

„Nebránili se," hlásil Trenkquort. „Nechali se spoutat."

„Rozumí nám?" zeptal se jiný Gurrad.

Šarett zavrtěl hlavou.

„Rada velitelů rozhodne, co se s nimi stane.“

V duchu si k tomu rozhodnutí gratuloval. Když přenechá rozhodnutí radě, odvrátí od sebe jejich pozornost. Získá tím několik dní času. To musí stačit, aby velitelé postupně změnili názor.

Teprve teď, když hrozilo, že přijde o post náčelníka, pochopil, kolik to pro něj znamenalo. Pomáhalo mu to snášet zajetí. Navíc se hodně naučil. Byl si jistý, že žádný jiný Gurrad v táboře nemůže být lepší náčelník než on. Proto byl rozhodnutý svou pozici bránit.

Jeho cílem bylo, aby co nejvíc Gur-radů ve zdraví přečkalo transport na nějakou krystalovou planetu. Pravděpodobnost, že je tam ostatní členové guerill osvobodí, byla mnohem větší než tady.

Objevil se Clan Perrahat.

„Myslím, že jsou to špioni," prohlásil vyzývavě. „Perliáni zřejmě chtěli vědět, co se v táboře děje.“

„Na to nemuseli posílat špiony," mínil Šarett.

„Brzy nás asi čeká transport," řekl Perrahat, „a Perliáni chtějí zjistit, jestli mají počítat s odporem.“

Vzpomněl si, že byl ještě před časem nejzatvrzelejším přívržencem revolty, a v rozpacích sklonil hlavu.

„Pojďte se mnou," vyzval ho Šarett. „Zkusíme, jestli se se zajatci dorozumíme.“

„Měli bychom je mučit," navrhl Perrahat a oči mu zasvítily.

Náčelník si povzdechl. Clan Perrahat se nejspíš nikdy nezmění.

Klekl si k zajatcům a pozorně si je prohlížel. Dívali se mu do očí. Jejich zájem nebyl o nic menší než jeho.

„Odkud jste?" zeptal se Šarett.

Podsaditý zajatec odpověděl v neznámé řeči. Když si všiml, že Šarett nerozumí, zkusil jinou. A pak další. Nakonec neznámý rezignovaně pokrčil rameny.

„Nedomluvíme se," konstatoval náčelník zklamaně.

„Jste si jistý, náčelníku?" zeptal se Perrahat. „Řekl bych, že nás chtějí oklamat. Rozumějí každému našemu slovu!“

„Zkusíme to s posunků," nadhodil Šarett. Narovnal svou bundu a ukázal na červenou kouli s šípem.

„Jestli už se někdy setkali s guerillami, musí náš symbol znát," řekl.

Pět zajatců však nereagovalo.

„Přetvařuji se," bručel Perrahat. „Přesně vědí, co znak znamená!" Šarett neodpověděl.

Pooděšel od zajatců a začal do hliněné podlahy klacíkem rýt obrázky. Vtom se objevil Rownberk, člen Rady velitelů.

„Pošlete pryč mladého bojovníka, náčelníku," řekl. „Ne všechna slova jsou určena pro jeho uši."

Clan Perrahat vztekle zabručel a zůstal na místě.

„Žádný z nás nemá mít před druhými tajemství," prohlásil Šarett. „A už vůbec ne v současné situaci!"

Rownberk se vzdal. Ukázal na zajatce.

„Musejí být okamžitě zabiti!"

Šarett se zděsil. Takhle chtěla tedy Rada sprovodit problém ze světa, aby se znovu mohla věnovat odvolání náčelníka.

„Kdo říká, že mají být zabiti?" zeptal se Šarett.

„Rada!" opáčil Rownberk. „Naříd'te to!"

„Nemáme důvod je zabíjet," namítl Šarett. „I kdyby opravdu byli perli-ánskými špiony, můžeme je využít pro naše účely. A pokud jsou jejich protivníky, jsou zároveň automaticky našimi spojenci."

„Nemyslím, že najdete podporu pro své bláznivé názory," řekl Rownberk jedovatě. „Mladí bojovníci Radu podpoří."

„Myslíte?" vyjel na něj Perrahat, „A proč jste mě ještě před chvílí chtěl poslat ven, když vám na mé podpoře tolik záleží?"

Rownberk vztekle odešel. Šarett mladíkovi poděkoval pohledem.

Perrahat vzdorně pohodil hlavou. „Byl ještě arogantnější než vy," řekl.

Šarett ukázal na malého zajatce s černými vlasy.

„Rozvažte ho a přiveďte ho sem," přikázal. „Chci vědět, jestli pochopí, co jsem nakreslil."

Náčelník do země vyryl sluneční soustavu, na jejíž druhé planetě byli Gurradové uvězněni.

Cizinec okamžitě pochopil, oč jde. Ukázal na kruh, označující druhou planetu, pak na Šarettu a na sebe. Náčelník přikývl.

Zajatec si vzal klacík a namaloval znaky, které Šarettovi nedávaly smysl.

Vypadaly asi takhle: Soustava.

Pak udělal cizinec za kruhem, před-stavujícím první planetu, čárku. U druhé planetu dvě čárky, u třetí tři. Tomu ještě Šarett rozuměl.

Pak namaloval v bezprostřední blízkosti slunce dvě tečky. Šarett svraští čelo. Co to má znamenat? Jsou tam snad ještě malé planety, o nichž neví?

Zajatec namaloval čáru od jedné z teček až ke druhé planetě.

Šarett nevěřicně zavrtěl hlavou. Chce mu naznačit, že pochází z nepatrné planety těsně u slunce? Nemožné! pomyslel si.

Znovu se zadíval na obrázek a najednou všechno pochopil. Tečky u slunce představovaly vesmírné

lodě. Pět cizinců přiletělo v malém člunu a přistálo na druhé planetě.

„Jsou ze dvou vesmírných lodí," řekl Šarett Perrahatovi. „Nejspíš chtěli prozkoumat tuhle planetu a přitom se dostali do moci Perliánu."

„Tomu nevěřím!" zvolal mladík hněvivě. „Buďte opatrný, náčelníku!"

Zvenku se ozval hluk.

„Podívejte se, co se děje," požádal mladého bojovníka náčelník.

„Stalo se, čeho jsem se obával," hlásil Perrahat, když se vrátil.

„Staří velitelé tvrdí, že zajatci jsou perliánští špióni a vy je chcete chránit. Venku už čeká několik set mužů, kteří je chtějí zabít. Nebude vám nic jiného, než je vydat, jestli si chcete zachránit kůži."

„Zabijte špióny!" ozvalo se zvenku.

„Vydejte je, náčelníku!" zařval jiný Gurrad.

„Tady to slyšíte," řekl Perrahat. „Nemůžete chtít, abych tu ještě zůstával, náčelníku."

Když se Šarett objevil ve vchodu do chatrče, dav ztichl.

„Já jsem náčelník," prohlásil důrazně. „A říkám, že se zajatcům zatím nic nestane."

„Jsou to špióni Perliánů!" zvolal podsaditý Gurrad. „Musíme je zabít!"

Dav souhlasně zamručel.

„Zabijeme je," řekl Šarett, „ale bylo by hloupé zabít je už teď. Můžeme od nich získat důležité informace."

Náhle přišla nečekaná pomoc. Před ostatní předstoupil Perrahat.

„Mrtví nemluví," prohlásil. „Dejme náčelníkovi příležitost.

Zvolíme někoho z našich řad, kdo bude neustále v jeho blízkosti, abychom si byli jisti, že bude dbát na naše přání."

Šarett pochopil, čeho chce Perrahat dosáhnout. Byl si jistý, že zvolí jeho. Volba ho postaví náčelníkovi naroveň. Pak vznese požadavek na pozici vůdce. Věděl, že Šarett nemá jinou možnost, než přijmout.

„Všichni víte, kdo jsem," pokračoval Perrahat. „Každý ví, že nejsem zrovna přítel našeho náčelníka. Nechte mě u něj, dokud budou zajatci naživu!" O několik okamžiků později se dav rozdělil a Clan Perrahat vešel spolu se Šarettem do chatrče. Náčelník se necítil jistě, když se k němu obracel zády. Tohle byl zcela nový Perrahat - a nelíbil se mu.

6.

Když se setmělo, odešli oba Gur-radové z chatrče. Hagard ležel na zemi a zkoušel pevnost pout. Fellmer Lloyd zjistil, že jim všem hrozí smrt.

Wish věděl, že venku před chatrčí stojí pět strážců. Z tábora se nedalo utéci. Naštěstí mu polevila horečka, ale cítil palčivou žízeň. Guerillové jim zatím nedali nic jíst ani pít.

Občas jeden ze strážců vstal a vrhl dovnitř rychlý pohled. Hagard tušil, že se náčelník dříve nebo později bude muset vzdát a vydá je katům. Guerillové byli zahořklí a nevěřili, že by na této planetě mohli najít přátele. Všude v táboře považovali Pozemšťany za perliánské špióny. Nikdo neměl jasnou představu o jejich úkolu, ale každý je podezíral.

Hagard ležel v polospánku, když se po delší době znovu ozval Fellmer Lloyd.

„Naši strážci teď budou vystřídáni," oznámil. „Musíme být velice opatrní, protože pět Gurradů, kteří přijdou po nich, má něco za lubem."

„Pokračujte," vyzval telepata Hole Hole. „Jsme všichni vzhůru."

„Jeden z nich sem přijde a uvolní vám pouta, majore," řekl Lloyd. „Počítají s tím, že nás pak všechny rozvážete. Jakmile se to stane, všechny nás zabijou. Budou tvrdit, že jsme chtěli utéci. Nebudou jim věřit, ale budou oslavováni jako hrdinové. Náčelník nemůže nic dělat."

„Celou dobu jsem s něčím takovým počítal," prohlásil Hole.

„Pak snad i víte, co máme dělat, pane," řekl Olney.

„Když vás nerozvážu, Gurradové na nás stejně zaútočí a rozvážou nás, až budeme po smrti," mínil major. „Nezbývá tedy nic jiného než bojovat."

„Jsou silnější než my," namítl Overmile. „Hluk zápasu navíc přivolá ostatní."

Mlčeli.

„Kolik času ještě máme?" zeptal se Hole nakonec.

„Nechtějí čekat," odpověděl Lloyd. „Za chvíli jeden z nich přijde." Ha-gard zaklel.

„Můžete zjistit, jestli je nablízku náčelník?"

Lloyd se soustředil.

„Ne," řekl pak. „Nemůžu lokalizovat jeho myšlenky mezi ostatními."

„Přesto ho sem musíme nějak přilákat," prohlásil Hole. „Dám vám povel a všichni začneme křičet. Doufám, že to náčelníka přiměje, aby sem přišel."

„Počkejte, pane!" vyhrkl Olney. „Jestli začneme křičet, můžeme tím dosáhnout i zcela opačného účinku, než chceme. Strážci to mohou využít jako záminku a přepadnout nás."

„Na to jsem nepomyslel," přiznal Hole. „Ale máte pravdu."

„Musíme se rychle rozhodnout,"

naléhal Lloyd. „Jeden ze strážců už vstal. Ještě mluví s ostatními, ale hned sem přijde, aby majora rozvázal."

„Budeme se chovat klidně," rozhodl major. „Až mě zbaví pout, pořád nám ještě bude zbývat trochu času..."

Přerušil ho příchod Gurrada, který se na okamžik zastavil u vchodu do chatrče a zapálil pochodeň. Plamen osvětloval jeho tvář a propůjčoval mu divoké vzezření. Hagard zoufale tahal za svá pouta, i když věděl, že to nemá smysl. Otočil hlavu na stranu a viděl, jak se strážce sklonil k majorovi. Pak mu rozvázal pouta z lián a odhodil je stranou.

Major Hole náhle vyskočil, vytrhl muži pochodeň a hodil ji po něm. Gurrad zařval bolestí a vztekem. Hole využil příležitost a vrhl se na něj. Oba upadli. Vtom se do chatrče vřítli ostatní čtyři strážci.

Hagard musel bezmocně přihlížet, jak Holo přemohli. Zraněný Gurrad uchopil pochodeň a pomalu se blížil k majorovi, kterého drželi jeho druzi. V očích měl vraždu.

Seržant věděl, že jsou všichni blízko smrti. Majorův nezdařený útok přišel Gurradům vhod. Odvrátil se, když strážce pozdvihl pochodeň, aby ji mrštíł majorovi do tváře.

Vtom tmavou noc osvětlil jasný

blesk a ostrovem otrásla mohutná exploze.

Gabal Al Šarett nevěděl, proč velitelé náhle změnili názor a pozvali ho na shromáždění. V myšlenkách se ještě stále zabýval tajemnými cizinci. Nejprve jejich přítomnost vítal, ale teď už nebyl přesvědčený o tom, že mu přinese výhody. Ze současné situace bude profitovat pouze Clan Perrahat.

Perrahat se vrátil do tábora mladých bojovníků. Mohl v klidu vyčkávat, jak shromáždění dopadne.

Gabal Al Šarett přešel přes cestu a dostal se k budově, kde se konala shromáždění. Jak očekával, sešla se Rada v plném počtu.

Diskuse utichla, když vstoupil. Všechny oči se na něho upřely - a nikdo se nedíval přátelsky. Ze všech nejméně Rownberk.

Ať už shromáždění skončí jakkoliv, Šarett nebyl ochotný poskytnout svým protivníkům potěšení z pohledu na Gurrada žadonícího o milost. Naopak, byl rozhodnut tvrdě argumentovat.

Mimoděk zamířil pohledem k prázdnému místu, kde sedával Franter. Oč snadnější by to měl, kdyby stařec ještě žil! Vzpomínal na svého ochránce s vděčností. Franter stejně jako on pochopil, že zajatci mohou být zachráněni pouze na krystalové planetě.

Radě předsedal Prolurk, snadno ovlivnitelný starý muž.

„Původní důvod našeho shromáždění...“ Dotkl se pohledem Šarettu a zrozpačitěl. „Sešli jsme se, abychom rozhodli o budoucnosti pěti cizinců, kteří se tak nečekaně objevili v našem středu.“

Posadil se a zřejmě byl rád, že má svou část vystoupení za sebou.

Ghrang, jeden z nejmladších v Radě, vzrušeně vyskočil.

„Nejen proto!“ zvolal. Ukázal na Šarettu. „Kromě toho jsme chtěli nominovat nového náčelníka, protože Gabal Al Šarett už nemůže dále vést tábor. Nestydí se stýkat s perliánskými špiony!“

„Teď se může přihlásit o slovo každý,“ řekl Prolurk.

Jak Šarett čekal, mluvili jeden přes druhého. Všechny projevy zněly stejně. Nikdo v této místnosti neměl pro náčelníka dobré slovo.

Šarett tiše seděl na svém místě. Nakonec vzrušené řeči utichly. Staří Gurradové hleděli na náčelníka a čekali, co řekne na svou obranu.

Šarett věděl, že nemůže zabránit nominaci nového náčelníka. Pokud chtěli prve staří vládnout táboru sami, teď měli nového favorita: Clana Perrahata.

„Jsme ztraceni,“ řekl Šarett a vstal. „Ne snad proto, že jsme zajatci

našeho největšího nepřítele, ale proto, že nás oslepuje nenávist a hněv. Nevidíme skutečné problémy a nevidíme ani vlastní možnosti." Zdvihl hlas. „Jste tady, abyste mě soudili. Ne proto, že bych špatně sloužil naší věci, nýbrž proto, že hledáte ventil pro svou zatrpkllost a nespokojenost. Chcete..."

„K věci!" vyzval ho Prolurk.

Šarett vystřízlivěl.

„Ne," řekl unaveně. „Už nebudu mluvit."

Díval se na starce a uvědomoval si, jak zoufale lpí na svém bídném životě. Většina z nich by transport na krystalovou planetu nepřežila. Proto chtěli, aby se pokus o útěk podnikl na téhle planetě, i když by vedl k největšímu krveprolití v dějinách guerillového hnutí. Nesmyslná hrdost a předsudky starých mužů byly jako zeď, která nešla ničím prorazit.

Slova se chopil Rownberk.

„Přiznáváte tedy své pochybení, náčelníku?"

Šarett na něj nechápavě zíral. Divoce se zasmál a obrátil se k východu.

„Už nejste náčelník!" křičel za ním Rownberk. „Nominujeme Clana Perrahata. Slyšíte? Novým náčelníkem tohoto tábora bude Clan Perrahat!"

Šarett ho sotva vnímal.

Když otevřel chatrné dveře, rozpoutalo se peklo.

Blesk byl tak jasný, že oslepený muž přivřel oči. Země se chvěla.

Gabal Al Šarett se zapotácel.

Než stačil něco říct nebo udělat, následovala celá řada dalších explozí a z noci se stal den. Šarett vyběhl ven a začal křičet.

7.

Když se z hyperprostoru vynořila guerillová flotila, zavládl na palubě CRESTU IV a FRANCISE DRAKEA nejprve zmatek. Exaktní lokalizace byla v první chvíli nemožná.

Perry Rhodan sledoval obrazovky a v pravé ruce držel mikrofon.

„Nejsem přece slepý, majore Ko-nitzki!" křičel. „Jistěže jsem zjistil, že to nejsou lodě, na které čekáme! Náš svazek by přece nepřiletěl z hyperprostoru."

„Lokátory jsou stále ještě rušené, pane," hlásil Konitzki.

„Komu to říkáte?" Rhodan se tvrdě zasmál. „Přesto je sledujte, majore. Potřebujeme co nejrychlejší výsledky, abychom věděli, jak se

zachovat."

„Možná by situaci vyjasnil radiogram na FRANCISE DRAKEA," navrhl Atlan. „Mají tam skvělé přístroje..."

„Mám snad toho hochštaplera Dantona prosit, aby mi řekl co se to děje?" rozčilil se Rhodan. „Raději počkám."

Atlan se kousl do rtu. Pozemšťan nezmění odmítavý postoj k Dantonovi ani v této situaci...

„Cizí lodě jsou teď vidět zřetelně, pane," ohlásil se znovu major Konitzki.

„Přesné údaje, majore," žádal Rhodan.

„Jedná se o zhruba pět set hruškovitých lodí. Už byste je měli vidět i na můstku na panoramatické obrazovce."

„Říkáte hruškovité lodě, majore? Já vidím podivné konstrukce, které mají s hruškou moc málo společného!"

„Správně," řekl Atlan, „ale původně měly všechny ty lodě tvar hrušky. Jsou postaveny ze zbytků různých lodí. Je to jasně poznat."

„Útočí na lodě z OLD MANA!" vykřikl plukovník Merlin Akran. Rhodan překvapeně pozoroval nečekané divadlo.

„Lodě z OLD MANA prchají!" konstatoval Konitzki. „maximální zrychlení."

Dvě stě hruškovitých lodí mezitím

začalo bombardovat rovníkový kontinent na Module II.

„Tohle je cílený útok," mínil první důstojník CRESTU IV, podplukovník Ische Moghu. „Myslím, že se nejedná o omyl."

„To by ale znamenalo, že ve Velkém Magellanově mračnu existuje kromě krystalů ještě druhá moc," řekl Rhodan.

„Hole Hole a jeho druhové jsou tam dole," připomněl Atlan.

Rhodan stiskl rty. Věděl, že pěti mužům v této chvíli nemůže nijak pomoci. Stále ještě doufal, že brzy přijde zpráva od prvního šéfa flotily.

„Někteří z nich se chystají přistát," konstatoval podplukovník Hefrich. „Bez ztrát to nepůjde."

I když byl obrovský ostrov v plamenech, obranná palba neustávala. Rhodan odhadoval, že obránci dostali okolo třiceti útočících lodí.

Teď explodovaly v moři první bomby. Útočníci neměli slitování. Vedla je nesmiřitelná nenávist. Zatímco Rhodan pozoroval obrazovky, přišel radiogram z FRANCISE DRAKEA. Roi Danton se ptal, neuvažuje-li Rhodan v souvislosti s nejnovějšími událostmi o

záchraně pěti mužů na Module II. Jeho tón se Prvnímu administrátorovi nelíbil.

„Bez odpovědi," přikázal. „Nenechám se vyprovokovat k neuváženému jednání."

Bitva o Modulu II zuřila s nevídanou prudkostí. Pozemní stanice musely být dobře opevněné, protože stále ještě střílely. Počet sestřelených hruškovitých lodí mezitím stoupl na padesát. Moře kolem ostrova se začalo vařit. Rhodan byl v myšlenkách u pěti mužů, kteří bojovali někde v tom pekle - pokud ještě byli naživu.

8.

Gurrad upustil pochodeň a vykřikl. Trámoví chatrče se s povzdechem zhroutilo. Střecha se prohnula dovnitř.

Čtyři Gurradové, kteří drželi majora, ho pustili a padli si do náručí.

„Ostrov je bombardován!" řval Mash Olney.

Hole Hole už rozvazoval pouta Fellmera Lloydovi. Za chvíli byl mutant volný a přišel na pomoc seržantovi.

Ostrovem otřásaly nesčíslné exploze. Cílem bombardování byla především průmyslová oblast, pobřeží a jižní část ostrova.

„Myslíte, že je to Perry Rhodan?" křičel Hagard na Olneye. Třel si zápěstí, aby se mu rozproudila krev.

„Gurradové si myslí, že se nad planetou objevila guerillová flotila," odpověděl Fellmer Lloyd. „Proto se tak radují."

Strážci mezitím vyběhli z chatrče a o vězně se nestarali. Půda se chvěla. Overmile a Olney byli už také volní.

Hole vyhlédl z východu a vyhlédl ven. Pak mávl na ostatní. Na cestě . mezi chatrčemi se shromáždily stovky Gurradů. Všichni hleděli k obloze a radovali se, i když je bombardování rovněž ohrožovalo.

Hagard se rozhlédl.

„Musíme letět," řekl jim Hole Hole. „Jinak se odsud nedostaneme."

Nad táborem se objevili velcí per-liánští roboti a osvětlili prostranství reflektory. Perliáni se zřejmě obávali revolty. Roboti začali do shromážděných Gurradů nemilosrdně střílet. Lidé křičeli a utíkali na všechny strany. Jakmile zmizeli v chatách, ukončili roboti palbu.

„Ted' to můžeme zkusit pěšky," rozhodl major. „Zapnout deflektory a individuální ochranné štíty."

Ukázalo se, že Olneyův deflektor nefunguje.

„Budeme se držet u chatrčí," řekl Hole. „Je příliš riskantní použít

cestu. Nezapomeňte dávat pozor na Gurrady."

Nejvíce ohroženého Olneye vzali mezi sebe. Hole vyrazil a v bezpečí se dostal k nejbližší budově. Ostatní ho následovali. Ve vchodech do chatrčí stáli Gurradové a čekali na příležitost, aby se znovu dostali na cestu. Zdálo se, že počítají s tím, že Perliáni své roboty dříve nebo později odvolají, aby bránili vesmírný přístav.

Hole ukázal na druhou stranu cesty. Museli se tam dostat, pokud chtěli ke space jetu. Hagard sledoval, jak se Hole stal neviditelným. Major přešel přes cestu se zapnutým deflektorovým štítem.

„Já teď půjdu taky na druhou stranu," řekl Hagard Olneyovi.
„Vezmu majorův deflektor a vrátím se po vás. Potom budete moci přes cestu a roboti vás neuvidí."

Mash Olney zavrtěl hlavou.

„To by trvalo moc dlouho. Dostanu se na druhou stranu i bez deflektorů!"

Než stačil seržant něco namítnout, Olney vyrazil. Když byl uprostřed cesty, sletěl jeden z robotů níž a začal střílet. Hagard ztratil Olneye z očí. Na řadě byli Lloyd s Over-milem. Hagard dorazil na druhou stranu jako poslední. Mash Olney stál nezraněný vedle majora. Usmál se.

„Teď půjdeme podél této řady chat až na kraj tábora," nařídil Hole Hole.

„Dostaneme se tak přímo do přístavu."

Reflektory robotů náhle zhasly.

„Stahují se!" křičel major. „Musíme rychle zmizet, než se na nás vrhnou Gurradové."

Hagard slyšel triumfální řev Gurradů a zapnul antigrav. Pozemšťané letěli za sebou, v čele opět major. Tu a tam explodovala bomba. Na druhé straně ostrova zřejmě vypukl požár, protože nebe se tam zbarvilo do ruda.

„V přístavu už nejspíš přistály první hruškovité lodě Gurradů," předpokládal Hole. „Dojde tam k bojům..."

Představa, že se snad brzy dostanou k jetu, dodávala seržantu Hagardovi sílu. Pod nimi vybíhali z chatrčí Gurradové a rovněž mířili k přístavu. Hagard tušil, že tam se rozhodne, jestli Perliáni dokáží planetu ubránit, nebo jestli padne do rukou guerill.

Gabal Al Šarett ležel ve vchodu do chatrče a díval se do noci. Bomby explodovaly v nepravidelných intervalech a osvětlovaly nebe.

Tři velitelé patřící k Radě leželi mrtví venku na cestě. Nedokázali se včas dostat do bezpečí. Prolurk, Werkgranh a Rob-bak už nebyli mezi živými.

Náčelník čekal na vhodnou příležitost. Potřeboval se dostat do obydlí mladých bojovníků. Spolu s Clanem Perrahatem a jeho muži se dostane do přístavu poměrně rychle.

Přioplížil se Rownberk a klesl vedle něj.

„Čas zajetí skončil," řekl. „Naše lodě přistanou v přístavu a zaženou perliánské roboty."

Šarett pochopil, že stařec chce, aby něco podnikl. Usmál se. Nedávno chtěl ještě nominovat nového náčelníka a nyní očekával, že Gabal Al Šarett nasadí život, a bude organizovat útěk z tábora.

„Proč se smějete?" zasyčel Rownberk. „Zbláznil jste se?"

„Vidíte chatrč mladých bojovníků?" opáčil Šarett. „Tam je váš favorit. Stačí tam zajít a dát Clanu Per-rahatovi potřebné pokyny."

„Až budeme zachráněni, postarám se, abyste byl potrestán!" hrozil stařec.

Náčelník shovívavě potřásl hlavou.

„Skoro nikdo z vás nemá šanci dostat se k lodím," řekl. „A vy to moc dobře víte. Proto chcete, abych vám uvolnil cestu."

Rownberk se stáhl.

Gabal Al Šarett sledoval cestu. Věděl, že udělá přesně to, co od něj starší očekávají. Byl náčelník a jako takový odpovědný za všechny v táboře. I za ty, kteří s ním nesouhlasili.

Vstal. Vzdálenost k obydlí mladých

bojovníků mu najednou přišla nekonečná. Netrpělivě čekal na příležitost. Pak vyrazil. Nikdy předtím neutíkal tak rychle jako teď. Vedle něj zasyčel výstřel. Vrhł se stranou, a skrčený utíkal dál. Jediným skokem se ocitl v chatrči Clana Perrahata a jeho druhů. Čekal, že ji roboti začnou ostřelovat, ale nic se nestalo.

„Perrahate!" zvolal.

„Co chcete?" zeptal se mladík neochotně. „Myslel jsem, že jste u těch starých bláznů a ochraňujete je."

„Musíme do přístavu," řekl Šarett rychle. „Až přistanou první lodě, musí tam někdo být, aby posádky věděly, že nebojují zbytečně."

„Počkáme tu, až se k nám dostanou. Oni mají zbraně, my ne," namítl Perrahat.

„Nemůžeme čekat," odporoval mu Šarett. „Někdo tam musí být,

aby je přivítal. Spousta lodí už byla sestřelena a budou následovat další. Je naší povinností probít se do přístavu."

„Tak dobře," podvolil se Perrahat. „Zeptejte se mladých bojovníků, jestli půjdou s vámi."

„Udělají, co jim řeknete."

Mladík lhostejně pokrčil rameny.

„Kdo půjde se mnou do přístavu?" zakřičel Šarett.

Nikdo neodpověděl. Náčelník věděl, že mladí muži nejsou bázlivi. Čekali však na záchranu příliš dlouho a nechtěli v poslední chvíli riskovat život.

„Najdu někoho, kdo se mnou půjde," řekl Šarett a vyšel z chatrče.

Před vchodem čekali dva roboti. Náčelník zemřel tak rychle, že si vůbec neuvědomil, co se děje.

Na druhé straně někdo vykřikl.

„Kde je náčelník?" volal jeden ze starých velitelů, „musí s ostatními muži do přístavu!"

Perrahat polkl.

„Je tady!" někdo zvolal. „Povede nás!"

Otočil se, aby mladí bojovníci viděli rozhodný výraz v jeho tváři. Dlouho mu trvalo, než poznal náčelníkovu upřímnost a dobrou vůli.

„Vyrazíme do přístavu!" přikázal.

Z více než čtyř set Gurradů, kteří se vydali na cestu spolu s ním, se do přístavu dostalo jen sto padesát. Přišli právě včas, aby viděli přistávat první guerillovou loď.

Pohled na hodinky Hagardovi prozradil, že od začátku bombardování uplynula právě hodina. Pět Pozemšťanů dorazilo na okraj vesmírného přístavu.

„K SJ-28 nám zbývá ještě asi pět kilometrů," řekl major Hole. „Boje se našťestí soustředily do středu přistávací plochy. To nám náš úkol usnadní."

Hagard tak optimistický nebyl. Měl strach, že jet byl v bojích poškozen nebo zničen.

Hole dal povel a pět mužů vyrazilo. Nemluvili. Znali svůj cíl a věděli, jak je těžké ho dosáhnout. To stačilo. Brzy se ukázalo, že dostat se k jetu nebude legrace. V jeho blízkosti přistály dvě hruškovité lodě a guerilloví Gurradové bojovali proti perlián-ským robotům. Průmyslovou oblast chránili ozbrojení Generálové. Nad zemí kroužily stovky robotů.

Kousek od lodi stálo sedm Generálů. Perliáni jim pravděpodobně nařídili jet hlídat. Znamenalo to, že ani v zoufalé situaci nezapomněli na uprchlé zajatce.

„Co teď?“ zeptal se Olney.

„Musíme doufat, že Generálové u sebe nemají lokátory," řekl major. „K jetu můžeme všichni kromě Ol-neye. Hagard se pak pro něj vrátí s mým deflektorem."

„Nebylo by lepší, pane, aby šel nejprve jen jeden z nás?" navrhl Hagard. „Co když Generálové lokátory mají?"

„Musíme to risknout," nesouhlasil Hole Hole.

Rozhodnutí jim usnadnila skupina guerillových bojovníků, kteří na Generály zaútočili.

„Teď!" zvolal major.

Vyrazili. Jakmile byli u jetu, poznal seržant, že už ho nebudou moci použít. Loď byla těžce poškozená. I když s tím počítal, stejně se mu zhroutil svět. Nevěděl, co teď budou dělat. Pouhá myšlenka na návrat do džungle mu byla odporná.

„Podívejte, pane!" volal Overmile. „Loď byla zasažena!"

„Vidím jen nepatrná poškození," odvětil Hole zarytě. „Letíme dál. Musíme zjistit, jestli funguje hypervysílačka."

Okolí jetu bylo nyní opuštěné. Gurradové Generály zahnali.

„Musíme se spojit s Perrym Rhodanem," řekl major. „Musí být informován o všem, co se tu stalo."

Olney se posadil do pilotního křesla a přehodil nohu přes nohu. Choval se, jako by byl na klidném zkušebním letu.

„Půjde to!" radoval se major. „Vím, že jste všichni vyčerpaní. Přesto se nesmíme vzdát. Jakmile vyšlu radiogram, stáhneme se zpět do blízkosti zajateckého tábora. Odpočineme si." Znovu se obrátil k vysílačce. „Tiše! Máme spojení!"

Hagard se nadechl. Konečně se jim podařilo postavit most do CRESTU IV. Byla to první jiskřička naděje.

„Nevím, jestli mě vidíte, pane," řekl major Hole Hole. „Vysílačka v jetu nefunguje bezchybně."

„Důležité ale je, že vás slyším," odpověděl Rhodan. „Báli jsme se o vás."

„Bude-li spojení občas rušeno, je to způsobeno modulátory kmitání, jejichž pomocí Perliáni neutralizují hypnosugestivní účinky

krystalů," řekl Hole.

„Perliáni? Modulátory kmitání? Co se tam u vás dole děje, majore? Jak se daří vašim mužům?"

„Všichni jsme v pořádku. Budu mluvit, dokud to půjde. Protože nebezpečí útoku hrozí neustále, prosím, abyste mě nepřerušoval, pane. Chci vám předat co nejvíce informací."

„Začněte, majore," vyzval ho Perry Rhodan.

Major Prvnímu administrátorovi stručně vylíčil události na Module II.

„Vaše zpráva byla zaznamenána," ozval se Rhodan. „Jsme vám a vašim druhům zavázáni, majore."

„Kdy nás odsud dostanete, pane?"

„Nechci vás ani zklamat, ani vám dělat neoprávněné naděje. V každém případě..."

„Musím končit, pane!" zvolal Hole. „Přistála skupina nepřátelských robotů. Přijďte brzy, jestli nás chcete ještě vidět živé. Stáhneme se zpět k zajateckému táboru..."

Obrazovka pomasla.

Rhodan bleskově přemýšlel. Chápal skoro vše, co mu major řekl. Nevěděl, jak navázat s guerillovými bojovníky kontakt, ale byl rozhodnut získat je za spojence. Společně mohli nad Perliány a krystaly zvítězit.

„Pane, čtyři lodě z OLD MANA se vracejí!" ozval se major Konitzki.

„Ještě tohle!" vzdychl plukovník Akran.

„Jsem zvědavý, co s tím Gurradové udělají," řekl Atlan. „Bojím se, že nemají šanci..."

Rhodan věděl, že se musí co nejrychleji rozhodnout. Pozemní stanice na Module II stále ještě pálily. Perliáni se zuřivě bránili.

Rhodan zoufale toužil po flotile sta lodí, která už měla být dávno na místě. S jejich pomocí by se okamžitě mohl zapojit do boje.

Setkal se s Atlanovým pohledem, ale Arkonidan jen pokrčil rameny. Nechtěl přítele v tak důležité chvíli ovlivňovat.

Boj v soustavě Modula vrcholil.